JURNALUL® S.F.

Premiul Convenției Europene de SF
EUROCON '94

Anul IV Nr. 128; 22 Iulie - 29 Iulie
Săptămînal de cultură
SF, HORROR ŞI FANTASY
16 pagini - 250 lei

RAY BRADBURY ✡ GREGORY BENFORD

TOP

1) COSTI GURGU	- COROZIUNEA	(JSF 98)
2) LIVIU RADU	- EPITAF PENTRU LAURA	(JSF 99)
3) SEBASTIAN A. CORN	- ADRENERGIC	(JSF 89-90)
4) ROBERT BLOCH	- OMULEŢII DE LUT	(JSF 107)
5) MIHAIL GRĂMESCU	- APOCRIFA DUPĂ MARIA	(JSF 103)
6) OCTAVIA BUTLER	- COPIL DE SÎNGE	(JSF 105)
7) PHILIP K. DICK	- CREDINŢA PĂRINŢILOR NOŞTRI	(JSF 116)
8) FLORIN PÎTEA	- SHAI TAN	(CPSF 517-518)
9) COSTI GURGU	- RESPIRAŢIA MORŢII	(JSF 103)
10) DON SIMON	- U-TV MAN	(JSF 75)
11) ANA MARIA NEGRILĂ	- SCHIMBAREA LA FAŢĂ	(JSF 85)
12) DON SIMON	- WORKERS	(JSF 66)
13) DON SIMON	- ZIDUL	(JSF 99)
14) COSTI GURGU	- POVESTEA CUCYBER	(JSF 102)
15) SEBASTIAN A. CORN	- FARIAL	(JSF 67)
16) AURELIUS BELEI	- ALPHA BOREALIS	(JSF 105)
17) OCTAVIA BUTLER	- SUNETELE VORBIRII (NEW)	(JSF 120)
18) ANA VERONICA MIRCEA	- PARADISUL BĂRBAŢILOR	(JSF 110)
19) COSTI GURGU	- WOPS	(CPSF 506)
20) MIHAIL GRĂMESCU	- ŞORICICA	(JSF 104)
21) COSTI GURGU	- ROBERT	(JSF 100)
22) SEBASTIAN A. CORN & IONUŢ BĂNUŢĂ	- RAGNARÖK	(JSF 81-82)
23) MICHAEL HAULICĂ	- MADIA MANGALENA	(JSF 66)
24) ANA MARIA NEGRILĂ	- COPILĂRIA LUI MUNCHAUSEN	(JSF 92)
25) GEORGE A. EFFINGER	- EXTRATERESTRII CARE ŞTIAU	(JSF 108)
26) DON SIMON	- ANTONIA CU OCHII ARŞI (NEW)	(JSF 118)
27) RADU PAVEL GHEO	- CÎNTUL PENTRU CALEA FĂR' TIHNĂ (NEW) (JSF 112)	
28) GREG EGAN	- MÎNGÎIEREA (NEW)	(JSF 122)
29) AURELIUS BELEI	- HYPNOPEDIA	(CPSF 508)
30) LIVIU SURUGIU	- ADEVĂRUL DESPRE WOOPY (NEW)	(JSF 118)

CLASAMENT

1) COSTI GURGU	583 p.
2) DON SIMON	498 p.
3) SEBASTIAN A. CORN	468 p.
4) MIHAIL GRĂMESCU	328 p.
5) LIVIU RADU	252 p.
6) ANA MARIA NEGRILĂ	223 p.
7) FLORIN PÎTEA	178 p.
8) AURELIUS BELEI	150 p.
9) ANA VERONICA MIRCEA	123 p.
10) MICHAEL HAULICĂ	98 p.
11) RADU PAVEL GHEO	60 p.
12) LIVIU SURUGIU	52 p.
13) CĂTĂLIN IONESCU	39 p.
14) NICOLAE C. ARITON	36 p.
15) CRISTIAN LĂZĂRESCU	20 p.
16) DĂNUŢ IVĂNESCU	19 p.
17) MIHAI VICTOR STOICA	18 p.
18) ADRIAN TRIF	17 p.
19) ROBERT DAVID	15 p.
20) MIRCEA LIVIU GOGA	14 p.
21) ADRIAN BĂNUŢĂ	14 p.
22) MONICA NICOLAU	12 p.
23) RADU DRAGOŞ NEACŞU	10 p.
24) NICOLAE TIŢĂ	10 p.
25) OVIDIU BUFNILĂ	9 p.
26) POMPILIAN TOFILESCU	9 p.
27) GABRIEL BRĂILA	7 p.
28) PAUL IOAN	5 p.
29) SORIN SIMION	4 p.
30) SILVIU NICOLAE	4 p.
31) LADISLAU DARADICI	2 p.

Şi iată că iepuraşii au venit! Să mai spună cineva că prevestirile sînt vorbe aruncate-n vînt, pentru că luna asta a fost un adevărat cutremur în Topul nostru, cel atît de liniştit şi ermetic. Dar, s-o luăm metodic : pentru prima oară avem cinci NEW-ENTRY concomitent. Glorie noilor veniţi, cinste celor ce-au cedat locurile. Din cei cinci, avem doi alieni şi trei neaoşi. Astfel: Octavia Butler cu "Sunetele Vorbirii" direct pe locul 17 (veşnica intrare în forţă a Lor!). Urmează Don Simon :"Antonia cu ochii arşi", intrat pe locul 26 după metoda - un foc, un loc; apoi Radu Pavel Gheo :"Cîntul pentru calea făr' tihnă", pe locul 27,cu o intrare mai ortodoxă, adică după ce a aşteptat puţin şi în anticameră; cel de-al doilea alien, Greg Egan, cu "Mîngîierea", pe locul 28; şi Liviu Surugiu cu "Adevărul despre Woopy", pe locul 30, realizînd în fine Marea Lovitură (începutul a fost făcut, zăgazurile au fost rupte,Dumnezeu să ne ţină!). Au fost la un pas, incredibil de mic, de pătrunderea în Top: Mike Resnick cu "Barnaby în exil", Anne Rice cu "Lestat vampirul" şi Sebastian A. Corn cu "Nenăscut în maşina de scris".

Însă, cutremurul s-a resimţit şi la alte nivele, şi voi începe de sus, pentru că ştim noi: peştele de la cap se-mpute. Astfel, primele cinci locuri au căpătat o fizionomie nu complet nouă, dar oricum schimbată: Costi Gurgu îl detronează pe Robert Bloch din scurta sa domnie, cu "Coroziunea" (ian.-7, feb.-2, mart.-3, apr.-3, mai-1). Sebastian A. Corn coboară încă un loc cu "Adrenergic!" (ian.-1, feb.-1, mart.-1, apr.-2, mai-3), în timp ce Liviu Radu după un drum lung şi anevoios ajunge tocmai pe locul 2 cu "Epitaf pentru Laura" (ian.-25, feb.-14, mart.-4, apr.-4, mai.-2). Şi toate astea, în timp ce Mihail Grămescu continuă să ocupe locul 5, pregătindu-se în mod sigur pentru ultima parte a ascensiunii.

Don Simon oscilează ca de obicei, "U-TV Man" urcînd patru locuri pînă pe 10, în timp ce "Workers" cade patru locuri. Exact teoria pe care v-am explicat-o data trecută, cu "h"-număr natural. Şi, să nu uităm, felicitări pentru noul text intrat în Top, ca tuturor celorlalţi norocoşi.

Costi Gurgu reuşeşte încă o performanţă, de data asta în Clasament. Astfel, după ce a stat patru luni între primele trei locuri, părînd preocupat doar de cei din urmă, care se grăbeau, se grăbeau, luna asta trece pe locul 1, cu 583 de puncte, în locul lui Don Simon, care coboară pe locul 2, cu 498 de puncte, la concurenţă strînsă cu Sebastian A. Corn - 468 de puncte. Se mai remarcă în Clasament şi săritura lui Liviu Surugiu, de pe locul 20, pe locul 12. Oricum, luna asta, favoritul pare a fi Costi Gurgu. Cît despre favoriţi, voi reveni.

În ceea ce-i priveşte pe alieni, Octavia Butler sapă cu grijă, pas cu pas: "Copil de sînge" (ian.-15, feb.-11, mart.-8, apr.-7, mai-6), în timp ce în Top îi intră al doilea copil plin de sîngele celor cu care a luptat pentru un loc atît de bine plasat din prima lună ("Sunetele vorbirii" - locul 17). Tot la capitolul alieni, în contrast cu amurgul lui Bloch şi rîvna răbdătoare a Octaviei Butler, se distinge agresivitatea lui Philip K. Dick care, după ce luna trecută intra exact în miezul Topului (locul 16), luna asta urcă direct pe locul 7. Periculos! Ei mai au ceva de spus. Epoca Lor abia începe, nu vă lăsaţi duşi de aerul lor rarefiat (sînt doar 6 lucrări într-un Top de 30). Ăsta-i abia începutul.

Revenind la favoriţi, după cum vă promisesem, trebuia să anunţ Favoritul Primăverii. Însă, în urma calculelor, au ieşit doi Favoriţi, iar ei sunt: Don Simon şi Sebastian A. Corn. Felicitări celor doi şi să sperăm că o să mai auzim de ei (era o glumă!).

În fine, vă aştept pentru luna viitoare cu topurile voastre (15-30 locuri), cu texte de autori români din '94, şi texte de autori români şi străini din '95 (inclusiv luna iunie), din orice publicaţie SF, mai puţin fanzine. Pentru JSF, inclusiv numerele: 123, 124-125 şi 125 (din 29 iunie-5 iulie). Cît despre "dar, vin ei, iepuraşii!", mi-e teamă s-o repet pentru a nu fi luat şi mai în serios.

Maciste

BOOKSHOP

Noutăţi horror în America

THE HOUSE OF THE TOAD (Casa broaştei rîioase) de Richard L. Tierney, Fedogan & Bremer, Minneapolis, Minnesota, 1993, 248 pag., hardcover.

Născut în Iowa, Richard L. Tierney este editor, poet, critic şi scriitor horror; admirator al lui Robert E. Howard, i-a editat opera şi a terminat cîteva povesriri pe care părintele lui Conan nu a mai reuşit să le finiseze. A scris o serie de romane heroic-fantasy şi a studiat mult timp legendele şi arheologia Americii, fapt extrem de preţios în redactarea romanului de faţă, de fapt o aventură în colţurile cele mai întunecate ale sufletului uman, o aventură în tradiţia lui Lovecraft. James Kerrick se ocupă de ani de zile cu vinderea pe piaţa neagră a operelor de artă, a comorilor aheologice din toată lumea. Într-o bună zi, într-un oraş pierdut din Mexic face o descoperire pe care un milionar pe nume J. Cornelius Wassermann este gata să plătească o adevărată avere. Propunerea îi surîde lui Kerick care are ocazia să termine pentru totdeauna cu afacerile necurate, întorcîndu-se acasă pentru a-şi vedea iubita pe care o părăsise de cîţiva ani. Numai că aceasta dispare brusc şi fără urme iar Kerick se găseşte amestecat într-o adevărată conspiraţie ce implică atît o serie de culturi străvechi cît şi cîteva figuri de marcă ale lumii interlope internaţionale.

Un roman interesant şi pasionant pentru fanii horror-ului ce-şi atrage rădăcinile din Miturile Cthulhu.

Florin Mircea Tudor

JURNALUL SF

PREMIILE CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1993 - PLOIEȘTI
CONVENȚIEI EUROPENE DE SF 1994 - TIMIȘOARA
GEOVALY SRL - BUCUREȘTI (activitate promoțională)
CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1994 - BAIA MARE

COLECTIVUL DE REDACȚIE :

Adrian BĂNUȚĂ (REDACTOR ȘEF)

Număr realizat de:
Nicolae C. ARITON,
Ionuț BĂNUȚĂ,
Remus CERNEA,
Mihail GRĂMESCU,
Costi GURGU,
Florin Iulian HRIB,
Isabela ION,
Cristian IONESCU,
Liviu RADU,
Don SIMON,
Cătălin TENIȚĂ,
Florin Mircea TUDOR.
(REDACTORI)

ADRESA REDACȚIEI:
Șoseaua București-Ploiești, nr. 25-27, sector 1, București
Tel. 2107136, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR

Tehnoredactare computerizată Adrian și Ionuț BĂNUȚĂ
Culegere: Ruxandra ROGOJINARU
Corectură: Remus CERNEA, Cătălin TENIȚĂ
Montaj offset: Georgiana DUCMAN, Mariana SEBE, Silvana GREERE

JURNALUL S.F. este înscris în Catalogul Presei la poziția 2.128. Abonamentele se pot face la orice centru RODIPET. Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET SA, PO BOX 33-35, telex 11995, Telefax 3129432, București - România, Piața Presei Libere nr. 1

Acest săptămînal face parte din rețeaua națională a publicațiilor JURNALUL

Editat de S.C. JURNALUL S.A.

Tipărul executat la INTACT

GREGORY BENFORD

Expuneri

Rebusurile se rezolvă pas cu pas. Ieri, am început să studiez expunerile cele noi, făcute sus, la Palomar. Erau expuneri de profunzimi variabile. În fiecare dintre ele, NGC 1097, o galaxie spirală transversală, cam de douăzeci de megaparseci, atîrnă suspendată în rotirea ei lentă.

Așezînd expunerile pe masă, mi-am amintit de duminicile în care familia mea împărțea sarcinile micului dejun. În ziua aceea rituală, mama rămînea în pat. Eu puneam furculițele, cuțitele, păhăruțele pentru ouă și farfuriile albe de porțelan, apoi mă retrăgeam doi pași în lumina slabă a dimineții, ca să-mi inspectez opera. Piramidele scrobite ale șervețelelor se înălțau triumfătoare pe fața de masă din damasc alb, favorita mamei. Prin ușa bucătăriei răzbăteau clinchetele și sfîrîiturile dejunului în curs de preparare.

Am așezat expunerile în ordine, în funcție de filtrele spectrale folosite, notînd fiecare etalon fotometric. Zgomotele ceramice din Bridge Hall răsunau pe coridoarele mozaicate, strecurîndu-se pe ușa biroului meu: pași, conversații îndepărtate, scîrțîitul unei crete pe tablă, o ușă trîntindu-se... Examinînd plăcile printr-un ocular, simțeam galaxia înviind, uriașă.

Expunerile profunde au dezvăluit jeturile slabe pe care le căutam. Din NGC 1097 porneau patru jeturi, două roșii și două albastre, primele trei ca strălucire descoperite de Wolsencroft și Zealey, ultimul, roșu, descoperit de Lorre, la JPL. Liniile drepte, trasate peste fundalul pestriț de praf și stele. Nimeni nu știa ce anume colorează un jet în roșu, sau în albastru. Eu încercam să utilizez plăcile de profunzime la măsurarea lățimii jeturilor. Aplicînd o diagramă peste lentile, am oprit imaginea, folosind etalonajul fotometric pentru a măsura marginea luminii. O îngustare ulterioară mi-ar fi putut permite analiza spectrului, ca să văd dacă albastrul și roșul proveneau de la stele, sau de la nori de gaz excitant.

Au irupt: două jeturi albastre, străbătînd brațele spiralate și ieșind în libertatea beznei înconjurătoare. O placă făcută în spațiul acela spectral, unde emit norii de hidrogen ionizat, degajînd radiația H II, arăta precum o salbă de mărgele, îngropate în spiralele curbate hiperbolic. Erau nori uriași de răcire. Acolo unde jeturile traverseseră regiunile cu H II, brațele spiralate fuseseră împinse în exterior, sau dispăruseră complet.

În partea opusă a fiecărui jet albastru, mult dincolo de galaxie, strălucea un jet roșu. Și jeturile roșii distruseseră mărgelele H II.

Din discontinuitățile acelea din brațele spiralate, am estimat cît se rotise galaxia, în vreme ce jeturile consumaseră aproximativ cincisprezece grade. Folosind deplasările Doppler ale liniilor spectrale cunoscute, și din măsurătorile vitezei în disc am calculat perioada de rotație a discului NGC 1097 cu aproximație, la o sută de milioane de ani. Nu era nimic surprinzător; propriul nostru soare necesită un timp aproape egal, pentru a ocoli centrul galaxiei noastre. Fotonii care mi-au spus toate acestea își începuseră călătoria cu șaizeci de milioane de ani în urmă, înainte să existe un *New General Catalog of Nebulae and Clusters of Stars* ca să-l eticheteze, pe cînd se îngropau în emulsia mea primitoare. Astfel, ajuns-am să te cunoesc, NGC 1097!

Jeturile acelea erau unice. Albastrul cel mai strălucitor cotește într-un unghi drept și sfîrșește prin picături arginții de lumină. Conturajul lui, deviat cu unsprezece grade de la direcția diametral opusă, continuă cu o traiectorie de un roz cald pe o distanță imensă, cu o șchioapă mai mare decît galaxia-mamă. M-am încruntat, mi-am țuguiat buzele, concentrat, am etalonat și am speculat. Cu siguranță, desenele acelea laconice de lumină încercau să-mi spună ceva.

Dar răspunsurile vin atunci cînd vor ele, cîte unui pe rînd.

Am încercat să-i spun fiului meu, în aceeași seară, cînd îi ajutam la lecția de citire. Folosind ceea ce maică-sa numea de acum "capacitățile de atacare ale cuvintelor", el stăpînea de acum majoritatea tacticilor. Totuși, problemele strategice ridicate de fraze mai lungi continuau să-l deruteze. *Desparte-le în propoziții*, l-am sugerat, zburlindu-i părul șaten, deoarece îmi plăcea mirosul lui de nucșoară. (Adeseori, m-am gîndit că mi-aș putea găsi copiii în mijlocul unei mulțimi, noaptea, numai cu ajutorul nărilor. Codul nostru genetic colorează aerul). El a răsfoit cartea, murdărindu-i un colț. Citește cuvintele dintre virgule, l-am instruit, regăsindu-mi simțul ordinii. Oprește-te la

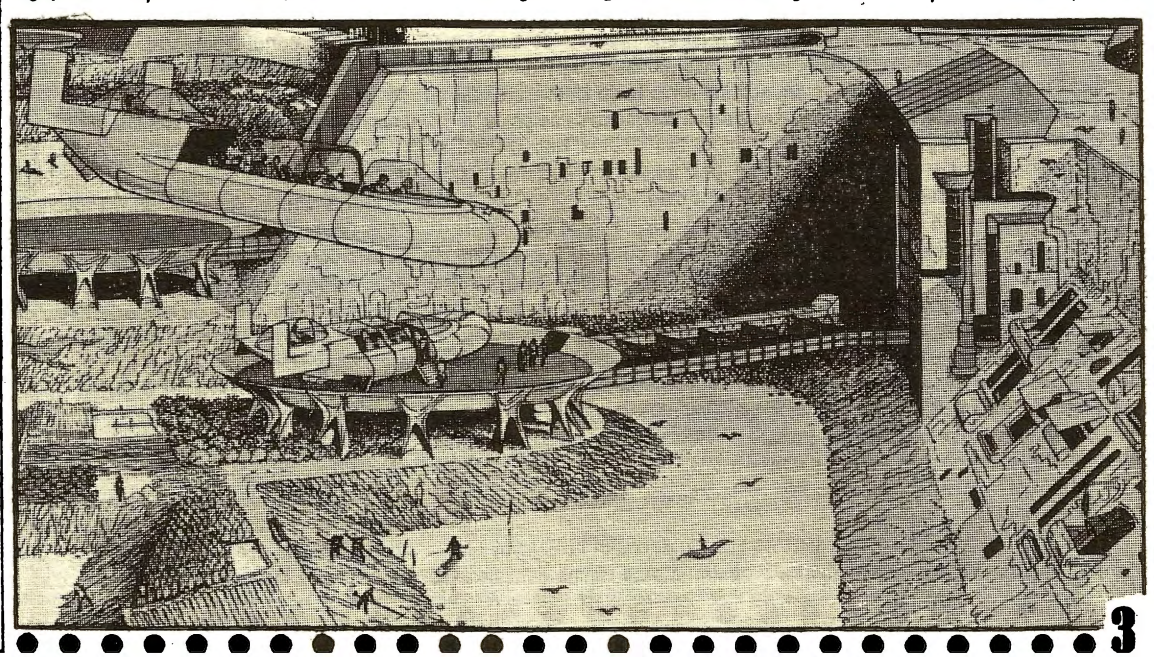

virgule, fă o pauză înainte de a continua, și gîndește-te la sensul tuturor cuvintelor. După aceea, i-am mirosit din nou părul.

Sînt un astronom tradițional, obișnuit cu frigul aspru din cușca Palomarului, haosul bizantin de telescoape de la Kitt Peak, sau aerul stătut din Lick. În lunga dimineață de ieri, am studiat jeturile lui NGC 1097, străduindu-mă să privesc cu ochiul rapid al teoreticianului "dansînd peste date", cum a spus odată Roger Blansford, care are biroul ceva mai departe, pe același coridor. Am încercat să înfiripez o ipoteză șubredă, pe care o puteau susține nesigurele mele cunoștințe matematice. Mi-a venit o idee. Am prins-o. Dar privind-o de aproape, întorcînd-o, împingîndu-i termenii într-o ecuație supraîncărcată, am văzut că nu era altceva decît o idee veche, răscoaptă, deja abandonată.

M-am gîndit că, poate, amplificarea pe calculator a imaginilor ar fi risipit o parte din ceața ce mă înconjura. Mi-am luat notițele în clădirea alăturată, ascultîndu-mi ecoul pașilor sub bolta cea lungă. LA Caltech. Majoritatea clădirilor sînt construite într-un stil pseudo-spaniol; calcio arămiu cu ocazionale ferestre și țigle maure. Biblioteca nouă se întinde lîngă birourile și sălile înghesuite, o prelungire modernă... Am intrat în Laboratorul Alfred Sloan de Fizică și Matematică, întrebîndu-mă pentru a *n*-a oară cum ar putea arăta un laborator de matematică, imaginîndu-l pe Lewis Carroll la conducere, apoi am intrat în sala cu terminalele noului calculator. Pe ecran au apărut indicii ce urmau să-mi recheme plăcile. Pentru suprimarea variațiilor datorate fundalului, am utilizat un filtru numeric mijlociu. Existau anumite rutine standard pentru eliminarea unor părți din spectru. Le-am pornit, îndepărtînd zgomotul provenit de la praf și gaze, precum și nenumăratele săgeți, reprezentînd fundalul de stele al propriei noastre galaxii. Cu toate acestea, n-a apărut nimic spectaculos. Clipa iluminării întîrzia.

Am sorbit din cafea. Adusesem cu mine un pachet de biscuiți. Am rupt unul și am mîncat fiecare bucată, rontăind zgomotos. Am clătinat ceașca, și cafeaua s-a învîrtit la fund, aidoma unui disc întunecat, o pată de frișcă desfăcîndu-se, datorită vîrtejului, în brațe cenușii. Am băut-o. După aceea, am adus altă imagine pe ecran.

Aceea nu era NGC 1097. Am verificat numărul. Apoi, cametul. Nu... existau locuri lăsate neocupate în mod deliberat, așteptînd să fie completate mai tîrziu. Nu ar fi trebuit să fie goale... Am recunoscut totuși imaginea. Era o vedere a Săgetătorului A, puternica sursă de radio ascunsă în spatele unui nor gros de praf în Calea Lactee. Înapoia formei aceleia obscure, întunecate, care este un braț al galaxiei noastre, se află centrul. Am mijit ochii. Da, era o imagine formată din observații sensibile la lungimea de undă de 21 centimetri, emisia de hidrogen neionizat. O mai întîlnisem, pe expuneri făcute radial, înăuntru, spre miezul galaxiei. Puțin mai jos se afla binecunoscutul braț de gaz fierbinte, aflat în expansiune, lung de nouă mii de ani lumină. Deasupra, cu o nuanță verzuie, un braț mai mic, o fîșie de gaz deplasîndu-se cu 135 de kilometri pe secundă spre exterior. Asistasem la seminare, cu ani în urmă. Chiar în mijloc se găsea un nucleu, nu mai mare de unul sau doi ani lumină, sursa unei energii violente de 10^{60} ergi pe secundă, propulsînd totul. Cu toate acestea, fluxul de energie din galaxia noastră era de zece milioane de ori mai mic decît cel al unui quasar. Indiferent de sursa compactă de energie existentă acolo, comparativ, era mai liniștită. NGC 1097 se află departe în sud, afară din Calea Lactee. S-ar fi putut ca direcționarea aparatelor satelitului să se fi perturbat așa mult?

Îmboldit de curiozitate, am tastat mai departe. Următorul număr indexat oferea o altă vedere a regiunii Săgetătorului, obținută de data aceasta prin intermediul emisiunilor spectrale ale norilor... Am tastat iarăși. O imagine a emisiei de formaldehidă. Acum, brațul uriaș de hidrogen în expansiune era presărat cu nuclee, indicînd nori mișcîndu-se cu rapiditate, dopplerați în albastru.

M-am încruntat. Nu, expunerile Săgetătorului A nu erau cauzate de o eroare în direcționare. Spațiile respective trebuiau lăsate libere, pentru înregistrări ulterioare ale mele. Cineva intrase în ele. Cine? Am solicitat codurile de identificare, dar nu existau. Conform indexului general, spațiile respective continuau să fie goale.

Am vrut să le șterg. Degetul mi s-a oprit, a tremurat și s-a retras. Reprezentau, cu siguranță, niște informații extrem de importante, deja analizate. Cineva avea să le solicite. Din neglijență, fuseseră stocate în programul meu, însă...

Parțial, ezitarea mea se datorase și unei aprecieri sincere. Privind încrustațiile de lumină, colorate codificat, mi-am amintit cum fusese cîndva totul; extrem de complicat, cu termeni sofisticați, împodobit cu jargonul excentric al unor profesori de mult dispăruți, sufocat de fizică atomică și termodinamică, un păienjeniș complex care, în cele din urmă, readucea imaginile unui trecut furios și învolburat, ale unor stele preschimbate acum în scrum, ale hidrogenului turbulent, șoptitor, umplînd vidul dintre sori. Din astfel de numere se ivea peisajul stelar cunoscut nouă. Dintr-o zgîrietură adîncă pe un pătrățel de film, puteam identifica semnătura unui element, din deplasarea Doppler deduceam viteza și apoi, măsurînd lățimea zgîrieturii, calculam componenta aleatoare a vitezei, oscilațiile întîmplătoare datorate agitației termice, și astfel deduceam temperatura. Totul dintr-o zgîrietură. Nu, le puteam șterge...

Cînd aveam nouă ani, eram terorizat de serviciul la altar în timpul chinuitoarelor de lungi slujbe episcopale, la care mama considera că trebuie să participăm. Purtam o robă simplă și apăream primul în procesiune, aprinzînd luminările cu un dispozitiv lung și greoi, prevăzut cu un fitil lunecos. Orga cînta încet și nu deranja, așa încît enoriașii puteau privi netulburați cum mă chinuiam cu fitilul și încercam să păstrez precarul echilibru între a-l alimenta prea mult (așa încît, dilatîndu-se, să izbucnească într-o sferă portocalie) și rușinea mai mare de a-l sufoca, într-un norișor final, negru și acuzator. În timpul ceremoniei, alternam statul în genunchi cu cel în picioare, murmuram frazele binecunoscute și mă gîndeam la fotbalul pe care urma să-l joc după-amiază, simțind căldura pișcătoare adunîndu-se sub haine. Într-o zi grea, transpirația se acumula și un strop îmi atîrna de vîrful nasului. Îl lăsam acolo, suferind în tăcere. Preotul părea că nu observă niciodată. Adesea, alunecam în vise laice, intoxicat de căldura umedă, și scăpam cuvintele cheie ale litaniei ce anunțau începutul împărtășaniei. Un șușotit trecea, plutind, prin aerul încins, iar eu răzbăteam la suprafață, ca să-l văd pe preot întorcîndu-se către mine, cu fața injectată alternînd accesoriile negoțului său cu penitențe, așteptîndu-mă să aduc vinul și anafura, jurîndu-mi că atunci cînd altarul din lemn de nuc lustruit avea să fie golit de chipurile sale răsucite și ciudat de inexpresive, atunci cînd orga plîngăreață urma să amuțească, și eu să-mi lepăd roba duhnind a naftalină, atunci nu mai aveam de-a face cu ele, atunci puteam șterge totul...

L-am întrebat pe Redman cine dracu' băga materialul lor în spațiul alocat mie. A verificat. Răspunsul a fost: nimeni... În secțiunile respective ale sistemului de memorie nu exista nici o intrare neînregistrată. *Atunci, caută mai departe,* i-am spus și m-am întors la terminal.

Expunerile erau tot acolo. Ba mai mult, unele numere din index, libere pînă atunci, erau acum ocupate.

NGC 1097 continua să mă intereseze, dar am întîrziat să mă ocup de ea. Am studiat noile imagini. Erau analizate, codificate Doppler și aveau zgomotele filtrate. Am revenit la plăcile dinainte, ca să verific. Da, era clar: erau diferite...

Teoria curentă afirma că brațul de gaz aflat în expansiune se găsea în faza de dilatare a unei oscilații. Acum cîteva milioane de ani, așa începea povestea, expansiunea fusese provocată de o explozie gigantică în centrul galaxiei: un miez agitat, rotitor de gaze a irupt spre exterior. În cele din urmă, energia lui a devenit egală cu atracția gravitațională a centrului masiv. Apoi, pe măsură ce a încetinit, dînd, în cele din urmă, înapoi, spre miez, s-a învîrtit mai repede, acumulînd energie în mișcarea de rotație, pînă cînd forțele centrifugale i-au oprit goana spre interior. În felul acesta, norul cel fierbinte putea oscila în groapa potențială de gravitație, răcindu-se încetișor.

Însă plăcile prelucrate de calculator afirmau cu totul altceva. Deplasările Doppler formau un con. În centrul plăcii, valori maxime, cu mult mai mari decît oricare altele observate pînă atunci, de peste o mie de kilometri pe secundă. Depășeau viteza de desprindere de atracția gravitațională a galaxiei. Valorile se îngustau pe laturi, coborînd încetișor pînă la deplasările existente pe vechile plăci.

L-am sunat pe directorul programării. A privit afișajul, fără să înțeleagă nimic din ceea ce însemna, însă totul despre modul în care ar fi putut ajunge acolo, iar verdictul lui a fost limpede și sigur: eroare umană. Totuși, verificările ulterioare n-au depistat o asemenea eroare. "A apărut pesemne în timpul transmisiei de pe orbită", a mormăit el. Părea pe jumătate adormit, cînd a tastat programul, urmărindu-i pe intruși. Datele acelea nu veniseră de la noua combinație telescopică de pe orbită, era sigur că nu se transmiseseră astfel de date. De fapt, de peste două zile, telescopul nu mai funcționa, deoarece trebuia verificat și realiniat. Directorul programării a ridicat din umeri și a promis că se va mai interesa, pipăindu-și nenumăratele creioane din buzunarul cămășii.

Am privit conul Doppler și am trecut la numărul următor din index. Conul crescuse, deplasările erau mai largi. Alt număr: și mai largi. Atunci am mai observat ceva; și m-a cuprins un fior rece, anihilînd discuțiile și țăcănitul sacadat al imprimantelor din camera terminalelor.

Unghiul de vedere se modificase. Pînă atunci, toate plăcile arătaseră un anumit nor de gaz, dintr-un anumit unghi de înclinare. Această ultimă placă era ușor deplasată lateral, iluminînd un mănunchi de regiuni H II minore, și acoperind o parte din brațul fierbinte, aflat în expansiune. Se dezvăluiau unele aspecte noi. Dacă programul JPL ar fi efectuat o asemenea rotație urmată de o deplasare, ar fi lăsat neatinse noile spații, deoarece nu aveau cum să le umple. Spațiile nu erau însă goale. Erau ticsite de deplasări specifice și indicii spectrali detaliați. Programul JPL n-ar fi produs șirurile acelea de cifre, dacă n-ar fi fost conținute în datele brute. Am privit ecranul multă vreme.

În seara aceea, am revenit acasă pe varianta cea lungă, prin bulevardele largi ale Pasadenei, sub purpura amurgului. Mi-am amintit cum donasem sînge, cu o lună în urmă, în lumina albicioasă a dispensarului Caltech. Colectaseră sîngele într-un săculeț din plastic ciudat, lăsîndu-mă cu un plasture mic pe interiorul cotului. Pielea era translucidă, dezvăluind rețeaua de vene albăstrii tributare, care – de abia bandajate – erau aproape la fel de palide ca și pielea. Pînă atunci, nu-mi mai privisem partea aceea a corpului, și am găsit-o moale, vulnerabilă, o neașteptată deschidere... Mi-am amintit că pe vremuri, pe cînd eram logodit cu actuala mea

soție, ei îi plăcea să o ciupesc de acolo, dar nu-i mai făcusem așa ceva de multă vreme. Acum, cel ciupit fusesem eu, ca să picur viață într-un săculeț, și de acolo altora, care o puteau folosi.

În seara aceea, am șofat din nou, ducîndu-mi fiul la Open House. Școala strălucea de lumină și părea că domină casele vecine cu scînteierea ei, atrăgîndu-i pe oameni afară. Nevastă-mea o ducea pe fata noastră la altă școală, așa încît rămîneam lipsit de talentul ei de a-i identifica pe cunoscuți. Niciodată nu-mi putusem aminti la timp numele lor, ca să răspund la saluturi. În cartierul nostru, serile PTA atrag o sumedenie de tipi cu pregătire tehnică, aidoma mie. În seara aceea, i-am observat fără rapida fluență verbală a soției mele. Aveau automobilele solide, ce păreau prea mici pentru familiile lor numeroase, purtau pantofi al căror model compensa sacoșurile și pantalonii protocolari "de serviciu", și țineau dosare ticsite cu lucrările copiilor lor, pentru a le folosi în discuțiile cu profesorii. Nevestele erau bronzate, cu rochii imprimate, scorțoase, părînd recent cumpărate, și vorbeau cu ironie despre politica PTA, cărțile de credit și durata orelor de școală. În clasa lui, fiul meu m-a tîrît de la o vitrină la alta, acolo unde contribuise cu exponate. Realizarea cea mai importantă era o machetă a lui Io, satelitul-plăcintă al lui Jupiter, făcută dintr-o minge de tenis și vopsea sulfuroasă, vîscoasă. Afirma într-o cutie vopsită în negru și arăta remarcabil de reală. Fiul meu cîștigase locul întîi în clasă pentru macheta satelitului, și profesoara lui a insistat asupra acestui lucru, pomenind apoi și vestea, mai puțin plăcută, a lipsei de pricepere la citire. Se părea că aranjase propozițiile plauzibile – A, B și C – în combinații ilogice C înaintea lui A, în ciuda virgulelor și punctelor ce ar fi trebuit să-l călăuzească. Era o problemă minoră, m-a asigurat profesoara, dar trebuia corijată. Poate ceva mai multă lectură acasă, sub supravegherea mea? Am încuviințat, convins că fiii celorlalți cercetători, programatori și tehnicieni nu întîmpinau aceeași problemă, știind deja cum avea să sune propoziția de instruire a următorului secol. Fiul meu a primit știrea liniștit, fără teamă, și a plecat să ajute la prăjituri și Koolaid. L-am privit, amestecîndu-se printre fete cu o adorabilă stîngăcie, asemănătoare girafelor. Mi-am amintit că profesoara lui (auzisem, bîrfindu-se) avea o mamă bolnavă de cancer, ceea ce putea explica o cută, care nu voia să dispară, dintre sprîncenele ei. Fiul meu a venit cu prăjituri. Le-am mîncat împreună cu el, stînd cu genunchii ațintiți în sus, în scăunelul scund; și deodată, brusc, dar totuși lin, mi-a venit o idee care nu m-a mai părăsit.

Am sucit-o pe toate părțile, testînd-o superficial. În sinea mea, eram atît atît de și temător, însă eram totuși convins că avea să reușească: era corectă. Înghițind ultimele firimituri, am coborît ochii și am văzut că fiul meu făcuse un desen cu creionul, un tată uriaș, jucîndu-se cu mingea împreună cu băiatul lui, alergînd și prinzînd-o, întreaga scenă potrivită cu atenție pe cercul micuț de pe fundul farfuriorei din plastic.

În dimineața următoare, am terminat reducerea de informații la expuneri prin diafragmă. Acoperind atent galaxia și fundalul, am reușit să lau plăci succesive, blocînd segmente ale spațiului, paralele cu cel mai strălucitor jet albastru. Fotometria semnalului slab rezultat putea oferi secțiunea transversală a intensității jetului. După aceea, etalonarea între vîrfuri oferea grosimea zonei jetului central.

Datele erau oarecum împrăștiate, plaja de erori mai largă decît îmi convenea, totuși... eram sigur că reușisem. Jetul avea un halo cețos și un nucleu strălucitor. Nucleul era cu puțin mai mic de o sută de ani lumină; un filament subțire din hidrogen puternic ionizat, asemănător unei brazde prin praful imaterial aflat dincolo de galaxie. Dîra clară, perfect rectilinie, îngustimea ei, profilul de luminozitate; toate subliniau o concluzie ispititoare. Un obiect plin de energie sculptase fiecare linie, deplasîndu-se cu viteze uriașe. În calea lui, înghițise o parte a materiei; în momentul acela, masa fusese încălzită pînă la incandescență, împroșcînd UV și raze X într-un volum imens. La rîndul ei, radiația respectivă ionizase gazul galactic, lăsînd o dîră de lumină în urma obiectului.

Principalele candidate pentru sursele de mare viteză ale jeturilor erau găurile negre. Urmărind profilurile înguste ale jeturilor NGC 1097 înapoi, în galaxie, toate se intersectau exact în centrul geometric al structurii transversale spiralate.

Aseară, după ce am revenit de la Open House cu un băiat adormit în brațe, am discutat cu nevastă-mea, în timp ce ne dezbrăcam. Am descris atelierul fiului meu, realizările lui artistice, profesoara lui. Cu neglijență, nevastă-mea a lăsat să-i scape cîteva erori pe care le făcusem. Se părea că înțelesesem greșit unele zvonuri; pesemne mă gîndisem la altceva, atunci cînd mi le relatase, la dejun. Nu mama profesoarei avea cancer, ci profesoara însăși. Am simțit o vină imediată, apăsătoare. De abia îmi puteam aminti chipul femeii, deși nu trecuse decît o oră de cînd o văzusem. Am întrebat de ce continua să lucreze. Deoarece, mi-a explicat nevastă-mea cu acel bun simț specific Noii Anglii, era mai bine decît să te holbezi la un perete. Chimioterapia ocupa doar o părticică din timpul ei. Și, oricum, probabil că avea nevoie de bani. Dincolo de ferestre, noaptea părea solidă, de piatră, mai tare decît lucrurile moi dinăuntrul casei. În reflecția geamului, am urmărit-o pe nevastă-mea scoțîndu-și rochia imprimată și arcuindu-se pe spate, cu sînii subțiindu-se în semilune, șira spinării descriind o curbă lină, anticipînd patul. M-am îndreptat către dulapul meu și am coborît ochii pe suprafața lustruită a lemnului de nuc, dreptunghiulară și migălos finisată, pe care azvîrlisem resturile unei ore de îndrumare părintească: un exercițiu mîzgălit pe hîrtie, culegerea de desene a fiului meu, lista lui de lecturi și, deasupra, paragraful sec de apreciere a profesoarei. Era straniu să rechemi la viață lucrurile acestea, semne ale unui pas mic într-o viață mică, printr-un act de iubire, sau cel puțin pasiune, acum, după ani de zile. În mîinile mele continuau să trăiască mișcările cu care îmi legănasem copiii. Simțeam aproape fizic strîngerea fiului meu, cînd încerca primii pași. Acum, îi priveam exercițiul. Îl puteam vedea chinuindu-se cu noțiunea de propoziții, cu ideile îngrămădite una peste alta, și cu linearitatea fixă a frazei. Pe pagina de deasupra, în buclele generoase ale stiloului profesoarei, am zărit o rotunjime seacă, o negare a oricărei constrîngeri în viața ei. Trebuia să continue, spunea scrisul acela de fetiță, ca să uite boala incurabilă în mijlocul unei încăperi cu copii neastîmpărați. În ciuda eternei odihne, ea trebuia să continue.

Ce putea avea atîta energie încît să împingă găurile negre din centrul galactic, în susul pantelor gropii adînci de potențial gravitațional? Numai o altă gaură neagră... Dinamica fenomenului fusese stabilită cu mulți ani în urmă – așa cum se întîmplă adeseori, în alt context – de către William Saslaw. Să presupunem că un roi de găuri negre deplasîndu-se pe orbite, una în jurul alteia, sînt captive într-o depresiune gravitațională. Uneori, ele se apropie, deformînd spațiu-timpul din preajmă, ricoșînd una din cealaltă, aidoma unor bile de biliard. Dacă o gaură neagră suferă simultan cîteva asemenea pseudo-ciocniri, ea poate fi complet expulzată din capcana gravitațională. Coliziunile mai complexe pot azvîrli o pereche de găuri negre în direcții opuse, conservînd momentul unghiular; jeturi și contrajeturi. Dar de ce în NGC 1097 se vedeau două jeturi albastre și roșii? Poate că cele albastre străluceau cu reziduurile fosforescente lăsate de găurile negre mai mari și cu mai multă energie; contrajeturile lor trebuiau să fie, printr-un detaliu de dinamică, mai mici, mai slabe și mai roșii.

Am trecut în biblioteca aglomerată și am citit lucrările lui Saslaw. Dacă se dă un roi de găuri negre într-o groapă gravitațională – creată, parțial, chiar de ele – se pot petrece mai multe lucruri. Existau configurații compacte, cu orbite strînse și independente, putînd fi ejectate ca un singur corp. Familiile acelea strîns legate puteau, la rîndul lor, deveni instabile, atunci cînd erau izolate dincolo de centrul galaxiei, așa cum fusese grupul din mijloc. Îndepărtîndu-se una de cealaltă, le puteam împinge pe cele mici, nedorite. M-am încruntat. Lucrul acesta putea explica incredibilul viraj în unghi drept al jetului albastru - cel lung. O gaură neagră propulsată lateral, și altele mai mici, cu mai puțină energie, împinse în direcția opusă.

Pe măsură ce miezul galactic își pierdea ordraslele deformate, ejectările deveneau tot mai improbabile. Lucrurile aveau să se potolească. Dar cît urma să mai dureze? NGC 1097 nu era mai tînără decît galaxia noastră; la scară cosmică, o diferență de șaizeci de milioane de ani nu înseamnă mai nimic.

În lumina amurgului – trecuseră cu puțin peste 24 de ore din momentul cînd văzusem pentru prima dată plăcile cu NGC 1097 – a sosit și raportul Secției operative. Nu exista nici o explicație pentru datele Săgetătorului A. Fuseseră recepționate de la stația orbitală și prelucrate conform rutinei. Nu exista nici o comandă de deviere a telescopului pe axa respectivă. Ciudat era faptul că era îndreptat pe o direcție interesantă, concluzionau Operativii, dar nu mai mult.

Mai veniseră două plăci noi, recent prelucrate. Nu i-am mai spus lui Redman că, la plăcile acelea, descompunerea imaginii era uluitoare, iar detaliile din norii dilatați și rarefiați erau fără precedent. Nici n-am precizat că unghiul vizual se modificase și mai mult, oferind o perspectivă superioară asupra infernului în expansiune. Cu țăcănitul lor polinominal, calculatoarele comunicaseră ce se găsea în fluxul de date, cifre relatînd despre ceva exilat din centrul galaxiei noastre.

Caltech este o universitate cosmică. Am plecat spre Athenaeum pentru cafea, mergînd fără grabă, sub palmierii și eucaliptii aromați, iar la întoarcere am ocolit universitatea. În perspectiva împodobită a coridoarelor mozaicate, barosul timpului era un șir de cifre dopplerate, deplasate către albastru, deoarece spre noi se năpustea ceva, o namilă pe cer. Cifre tăcute...

Erau detalii ce trebuiau analizate, calcule de făcut, șiruri lungi de ipoteze urmînd să se descolăcească aidoma unor fîșii subțiri. Nu știam care ar fi fost efectul în atmosfera superioară, alterînd pătura de ozon ce plutește deasupra capetelor noastre nepăsătoare. O dîră lungă de plasmă modificată, de mare energie, putea străbate pașnicul nostru braț de spirală – straniu, să te gîndești la norii de praf și fluviile de stele ca la niște vecini printre care te-ai născut – sfredelind, găurind, arzînd... La urma urmei, jeturile lui NGC 1097 topiseră regiunile de mărgele H II, precum un burete trecînd peste tablă, ștergînd și terminînd toate problemele pe care le cunoaște viața.

Datele oferite de NGC 1097 erau clare și de neclintit. Ar fi putut constitui o lucrare bună, poate chiar o scrisoare la *Astrophysical Journal Letters*. Dar în privința restului... nu mai exista o apropiere profesională binecunoscută. Plăcile acelea sosiseră de la o distanță mult mai apropiată de centrul galactic. Informațiile fuseseră trimise către exterior cu viteza luminii, mult mai rapid decît protuberanța de presiune, și ușor înclinate față de vectorul radial ce duce

* Parent-Teacher Association

la Pămînt.

În după-amiaza aceea, verificasem cele mai noi plăci Palomar din Săgetătorul A. Nu se zărea nimic neobișnuit. Nici o proeminență Doppler, nici o masă exilată. Contraziceau sec plăcile de la satelit.

Aici era cheia: bunul și bătrînul Palomar, cel mai mare telescop al nostru de pe sol, nu arăta nimic. Însemna că datele fuseseră introduse în telescopul satelitului de către cineva de pe orbită – expunerile trebuie să fi fost făcute mai aproape de centrul galactic, apoi aduse aici și structurate cu dibăcie în cercetările noastre astronomice de rutină. Expuneri relatînd despre ceva amenințător acolo unde noi nu puteam privi, încă, dincolo de perdelele dense de praf. Norii de gaz fierbinte aveau nevoie de mai mult timp ca să răzbată prin mantia aceea întunecată.

Toate acestea apăruseră, mute și incontestabile, pe un ecran, codificate pe datele lui NGC 1097. Codificate pe o conexiune ce ar fi putut scăpa altor ochi. Un alt astronom, lucrînd cu plăci de binare eclipsate, sau nori globulari, ar fi putut șterge cu ușurință împestrițarea enervantă, multicoloră, fără a se deranja să decodifice Dopplerii, fără să remarce roșul persistent, pătat al brațului galactic de praf din partea dreaptă, jos; și astfel să nu înțeleagă despre ce regiune era vorba. Numai eu puteam face legătura cu NGC 1097, ghicind efectul posibil al unei găuri negre în mișcare asupra unei planete fragile: arderea imediată a păturii de ozon, bombardarea solului cu particule de înaltă energie, acoperirea soarelui cu praf și gaze.

Însă deghizarea aceea a informației era atît de ciudată, atît de – da, ăsta era cuvîntul – străină! Poate că numai așa puteau s-o facă: tăcut, subtil, indirect. Folosind o analogie care doar sugera, deși tulbura mai mult decît o declarație directă. Și, bineînțeles, putea fi o simplă frază dintr-un mesaj mai lung. Deplasîndu-se din centrul galactic, ei nu aveau cum să știe că noi eram aici, pînă nu întîlneau sfera în continuă expansiune a emisiunilor noastre radio, trădîndu-ne, astfel încît datele lor ar fi utilizat ceea ce aveau, imagini dintr-un alt unghi. Datele în sine, neprelucrate și tăcute, nu atrăgeau neapărat atenția asupra lor. Trebuiau plasate în context, alături de NGC 1097. Cum reușiseră să facă așa ceva? Încercaseră și în alte rînduri? Ce logică stranie dictase apropierea aceasta? Cum...

Ia-o încetișor. Unele date le puteam utiliza, altele nu. Poate că verificarea ulterioară, revederea brațului plin de praf al Săgetătorului, ar fi dovedit începuturile unei expansiuni, confirmînd lucrurile. Trebuia să caut, să încerc să găsesc o legătură care să facă plauzibil ceea ce cunoșteam, dar nu prea puteam dovedi. Criteriile științei sînt austere, neiertătoare... Și cine ar fi schimbat ceva? Trebuia să analizez, să fac un pas înapoi pentru fiecare doi pași înainte, să compar, să sugerez și să opun, menținîndu-mă permanent în preajma datelor. Și, în ciuda celor ce credeam că știam acum, datele trebuiau să conducă, ele trebuiau să arate drumul.

Nu departe, în susul lui Hill Street se află o bisericuță episcopală, care oferă o comuniune, vineri seara. Șofînd spre casă, printre reclamele de neon ale cartierului, afundat în gînduri, am zărit anunțul și m-am oprit. Aveam plăcile NGC 1097 la mine, într-un dosar, strînse sub braț, cu imaginile lor fracționate, precum secțiunile foarte subțiri ale unei celule exotice. Am intrat. În urma mea, ușa grea de stejar s-a închis, bubuind solemn. În naos, doi bărbați mai vîrstnici purtau coșulețe împletite, strîngînd obolurile. M-am așezat în ultimele rînduri. Am privit visător oamenii, distribuiți aleator pe băncile dinaintea mea, aidoma unui cîmp de stele lipsite de gîndire. Un bărbat s-a apropiat, și ceva sclipitor mi-a trecut prin față, iar eu am pus mărunțișul înăuntru, conținutul fișîind și zăngănind sub degetele mele. I-am privit pe enoriași, pe măsură ce litania familiară continua, la fel de lipsită de sens ca și pînă atunci. Eu sînt ateu, dar există o comuniune. Ceva mi-a atras atenția: un chip, puțin întors într-o parte. În lumina slabă a altarului, am dedus trăsăturile respective, printr-un fel de triangulație, și am văzut că era profesoara fiului meu. Asculta, transpusă. Am ascultat și eu, privind-o, însă nu mă puteam gîndi decît la distrugerea din centrul unei galaxii roitoare, turbulentă. Orga amuțise. *Ia și mănîncă. Acestea sînt carnea și sîngele lui...* și deci începuse. Mi-am așteptat rîndul. Eu sînt ateu, dar există o comuniune. Oamenii înaintau, unul cîte unul. Femeia se ridică; da, ea era, tipul de femeie a cărei mînă ar fi descris bucle și spirale, și care ar fi pus un cerculeț pe "i"-ul ei. Timbrul slab al orgii se insinua în aerul încărcat. Cînd sosi momentul, continuam să mă gîndesc la NGC 1097, la modul în care aveam să-mi scriu lucrarea – și aproape am scăpat gestul bătrînului din capătul rîndului meu. La jumătatea rîndului spre altar, mi-am dat seama că țineam dosarul cu expunerile NGC 1097, strîns între degete și încheietura cotului, acolo unde apăsarea împrăștia o durere slabă; punctul unde mă înțepaseră în clinică, transferînd un crîmpei de viață prin sîngele dat. Am îngenunchiat și am pus dosarul lîngă mine. Straiele siluetei care se apropia erau albastru-cobalt și purpuriu; o schimbare față de vremurile uceniciei mele. Bineînțeles, pentru o împărtășanie atît de mică, nu existau acoliți. Avea să urmeze sîngele; mai întîi, ți se întindea farfuria cu anafură. Ia și mănîncă! Viață chemînd viață... Puteam simți greutatea apăsătoare a ceea ce mă aștepta, lungul șir de ani purtînd o singură ipoteză, și apoi, înghițind, știind că nu aveam să cred niciodată, și totuși o doream, mi-am amintit de fiul meu, mi-am amintit că evenimentele acestea erau doar pași, rebusul nu se rezolvase încă, eu nu aveam să trăiesc într-atît încît să-l văd soluționat, astronom fiind, trebuia să conviețuiesc cu adevărul de-a pururi parțial și provizoriu, știința nu înseamnă rezultate finale, ci o meditație continuă, purtată în ciuda unor lucruri enorme – *formează propozițiile* – în care se adună propozițiile vieților noastre.

TRADUCERE
MIHAI DAN PAVELESCU

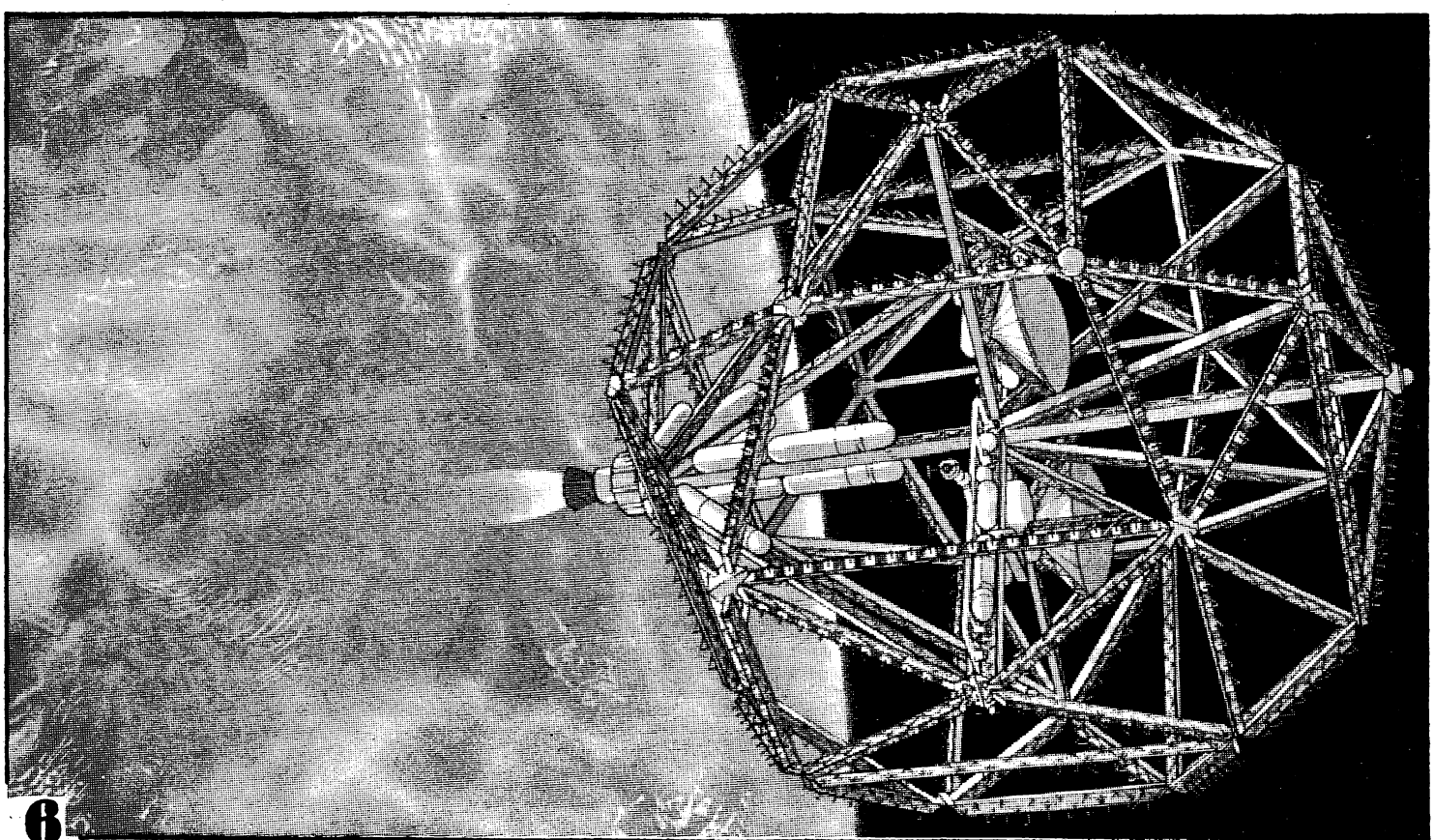

Pe toți dracii!

Cum să nu te ia cu friguri cînd dai peste un zid nou-nouț, numai bun de scribălit?

Asta-i, gagiilor!

Mi-am scos tubu'. Fleoașc! Fleoașc! I-am pictat o misivă mișto lu' Pisicuța Galeșă din Cluj. O știam eu, haimanaua! Pe vremuri scria scrisorile rozalii la Europa Liberă. Se dădea în vînt după năucu' de Page.

Cum să nu-mi aduc aminte? Păi nu ne-am giugiulit la cantonu' ăla părăsit din Bărăgan? Nu mi-a povestit ea mie cîte-n Lună și-n stele? Ce buze avea! Ce focoasă!

Acu', iată-mă! Un babalîc răsuflat. Trag cîte-un chiștoc. Rad șobolănimea din gunoaie. Și casc gura la șmecherii din Parlament. Săracii! N-au cunoscut-o pe Pisicuța Galeșă din Cluj. N-au habar de ea, nemuritoarea!

Sigur că m-am crucit! I-am citit mesaju' pe un zid crescut ca din pămînt în preajma Gării de Nord. Fain! Zicea cam așa, țăcănita:

PUPATI-L'ÎN CUR PE TUNARUL BORIS!

Ea trebuie să fie, mi-am zis ciudos. Și eu care îmi închipuiam că haimanaua se măritase cu un domn bine. Că-și pierdea vremea prin cele străinătăți, braț la braț cu vreun șmecher cu țăcălie și cu post ca lumea la Ministeru' de Externe!

Ce chestie, dom'le!

Pisicuța Galeșă din Cluj revenea în forță. Călărea strada, draga de ea! Se dădea în stambă. Se ținea de șotii, nebuna. Le făcea în ciudă la oficiali! Păi, cît se canoniseră săracii să pună mîna pe ea s-o bată bine de tot cu bulanele de cauciuc! Asta tre' să fi fost prin anii '70. În beci se ascundea, haimanaua! Stătea cu trezitoru' la urechiușă. Era moartă, moartă după ăia de peste ocean, ha, ha, ha! Păi mi-a zis ea că bunică-sa îi așteptase mai bine de un deceniu. Pe muchie. Învățase să și înjure pe englezește, băbătia. La Socola au dus-o. Păi cum altfel cînd se tot lăuda că-i amanta lui Elvis? Adevăru' e că hoașca avea un picior de sticlă. Păi, uite-așa! I se transformase peste noapte. Îi strălucea. De la o ploaie de primăvară. Pun pariu că nu credeți nici o iotă. Da' să mor dacă mint!

Fleoașc! Misivă pentru Pisicuța Galeșă din Cluj:

„Iubițico, pe unde-ai umblat atîta amar de vreme? Sînt pe-acilea, dai de mine în doi timpi și trei mișcări".

Semnat, Papagalu' Rozaliu!

Eu sînt Papagalu', nu vă mai obosiți. E drept, m-am ramolit. Am cearcăne nasoale de tot. Îmi scîrțîie genunchiu' stîng. Am amețeli, mi s-au îngălbenit degetele de la chiștoace, mă lasă memoria.

Și-s flămînd.

Ce mincinos! Acu' o săptămînă am ras un cîmăcior de pe-o tarabă. Să fi văzut cum s-au luat după mine polițaii! Buluc, dom'le!

Așa, pisicuțo! Te-ai dat la fund atîta amar de vreme. Și-acu', hop, la lumină!

Muream de emoție. I-am scris o mie de mesaje. I le găseam pe ale ei prin WC-urile publice, pe zidurile primăriei, pe cozmeliile din stațiile de autobuz. Parcă se juca cu mine!

O grămadă de boschetari s-au înghesuit să mă pocească. Să mă tragă de limbă. Că cine-i gagica. Că Boris ar fi homosexual și gușă la poliție. Că-i zice tunar așa, la mișto, fiindcă are o sculă cît toate zilele. Ce babardiști!

Uitați-vă la mine. Persoană respectabilă. Nu umblu cu șușe de doi lei. Fac și pe dracu-n patru să nu mă duc la fund. Să nu îngroș drojdia societății noastre civile. Supraviețuiesc, dom'le, îmi țin coada pe sus!

L-am cunoscut ieri pe un metalist, Popescu Lamă de Oțel. Ce să-i faci dacă lui îi plăcea numele ăsta? Se urina la WC-ul public din Gara de Nord. N-am mai văzut așa ceva! I-au trebuit cinci minute să sfîrșească. Țîșnea urina din el! M-a văzut că mă binoclam. Mi-a rîs în nas. L-am întrebat:

– Îl cunoașteți pe tunaru' Boris?

– Ce șmen ai cu el, bărbățelule?! mi-a strigat metalistul trăgîndu-și fermoarul la pantalonii lui plini de lănțuge.

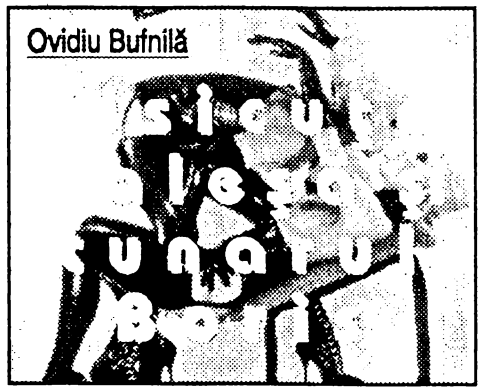

Dacă-l știu, o să pun o vorbă bună pentru tine, moșulică!

Auzi la el! Măgarul!

Da' era simpatic. Noua generație. Cu capu-n nori, bag seamă. N-o cunoscuse băiatu' pe Pisicuța Galeșă din Cluj. Nu-i pipăise bulanele mișto! Nu-i molfăise sfîrcurile, bietul de el! Păi, să-i fi spus eu ce pierduse, nu?

Mi-a zis făcîndu-mi cu ochiu':

– Te pricepi la calculatoare?

– Țîțî!

– Am eu un fișier cu toți golănașii de prin zonă! O să dăm de el, n-ai nici o grijă!

Își făcea veacu' într-o mansardă mucegăită. Ce mai puțea! Plină de gîndaci. Ăia se căcaseră pe monitoare și pe claviatură. Da' nu-i păsa lui Popescu Lamă de Oțel. Săracu'! Visa revoluții. Visa să conducă lumea. Să fie cel mai tare din parcare.

I-am spus în șoaptă:

– Bă, mucea, las-o moale! E fumată chestiunea! Ai auzit de Pisicuța Galeșă din Cluj? Întreab-o pe ea cum devine cazu'! Are experiență, gagica!

Popescu Lamă de Oțel m-a privit neîncrezător. Mi-a zis, de la obraz, că-s diliu, că mă caută moartea. Că-s limbut. Că-s gargaragiu. Că pisicuța trebuia să fie acum hodorogită. Că nu există nemurire. Că s-a dus vremea noastră. Gata, la groapa de gunoi a Istoriei. Că-i timpul gagiilor cu capu' cît baniță, crăcănați peste claviatura aia ochioasă.

Nu l-a găsit pe Tunar în fișierul lui. Da' mi-a șoptit:

– E chestie politică la mijloc!

– Hai sifon, pușlache! i-am zis. Pisicuța nu le avea... Era doar o rebelă, înțelegi? Ar fi răsturnat lumea numai din vîrful buzelor dac-ar fi putut! A scris și trei manifeste! Ei, poezie, tipule! Să radem lumea c-o floare! Să mori de rîs, nu alta! Da' era o figură!

Popescu Lamă de Oțel m-a înjurat. S-a lăsat prins în mrejele unui programel. Nici n-a mai vorbit cu mine.

L-am tapat de-o țigară. Am sorbit dintr-o ceașcă de cafea plină de ruj. Cafea puturoasă. Sălcie. M-a izbit în stomac asemenea unui pumn de ciocănar. M-am cocoțat pe geam. M-am zgîit la lume. În zare se vedeau niște coșuri de fabrică. Un bombardier vîjîia prin văzduhul încins. I-am trimis bezele pilotului. Pe stradă se tot fîțîia o curvîștină. Scumpă, scumpă. Mi-a făcut semn să mă duc cu ea! N-o durea mîna. Și-a tras un pic fermoarul. Să mă bage în viteză. Nici aia nu mîncase de-o săptămînă. Se vedea de la o poștă. I-am strigat:

– Mimi, l-ai văzut pe tunaru' Boris?

Curvîștina m-a porcăit în fel și chip. Mi-a zis că-s sărit de pe fix. Uite-așa mă arunca Pisicuța Galeșă din Cluj în brațele pierzaniei.

– Închide geamul! a țipat la mine Popescu Lamă de Oțel. Am găsit ceva despre pisicuța ta! Fii atent!

Cică un pește de pe Lipscani avea o tipesă cu porecla asta. Ei, mie nu prea mi-a venit să cred, fir'ar a dracului de treabă! Pentru mine, pisicuța fusese un mister o viață-ntreagă. Și-acu' s-o găsesc făcînd trotuarul?

Ne-am mișcat într-o clipă. Peștele zăcea pe o terasă, la soare. Bine făcut. Fălci de taur. Mușchi tumați pe el cu lopata. Avea un rînjet periculos. Da' sufletu' îi era ca de furnică. L-am luat repede. S-a fîstîcit. S-a bîlbîit. Că era o confuzie. Că auzise el de dama asta da' că nu era în proprietatea lui.

– O fi una care face pe independenta! a mîrîit peștele trăgînd o dușcă din berea-i austriacă. Mai sînt și din astea. Am auzit că tipele astea lucrează cu barosanii de la informații! E minat terenu', nu vă băgați!

– Îl știi pe unu' Boris, zis tunaru'? I-am întrebat, săltînd de pe un picior pe celălalt.

– La Universitate, pe zid, scria ceva despre el! N-ați citit?

– O știm pe aia! Ai vreun pont? am spus repede.

– Inimă de Leu are! Ăla le știe pe toate! Prin Piața Romană se învîrtește, bulangiul! Da' vinde tare scump!

Am luat metroul. Bîz. Bîz. Sus, pe scări. La lumină. Înghesuială. Tuse canceroasă. Strigăte guturale.

L-am găsit pe valutist. Își înfundase fundu' în scaunu' unei Lancia. Ce grande se dădea!

El ne-a ochit. I-am sărit în circă. L-am luat de moț. Nu prea i-a plăcut. S-a fîstîcit. I s-a înroșit gușulița. I-au luat foc urechiușele. L-am amenințat. Prostu'! A pus botu'.

– Asta-i adresa pisicuței... e... Pisicuța Galeșă... din... din... Cluj... pe cuvînt, gagiilor... acu' două zile era la adresa asta! s-a bîlbîit valutistul.

I-am zis adio, hahalerei!

Popescu Lamă de Oțel s-a ținut după mine. Tot mustăcea. Făcea pe nebunul. Se zgăibăra pe scările tramvaielor împreună cu mine. Își zornăia lănțugele. Murea să vadă minunea. Tot mă tachina. Tot mă lua peste picior. C-o să găsim o babă surdă. Că-i sigur paralitică pisicuța mea. C-o fi patroana vreunui bordel. Că-i plăcea să plătească niște golănași să scrie mesaje pentru ea. Că era bolnavă de melancolie, muma pădurii! Fără îndoială, tînjea după vremuri apuse! Iar treaba cu tunarul Boris era acolo, un moft!

Gata, gata, flecarule, i-am zis. Coborîm la prima. E un bloc vechi acolo. Italienii l-au construit în '40. În colț e o berărie, mai încolo o stație de benzină. Ține-ți gura, vedem noi cum devine cazu'. Fii respectuos!

Un moș, c-un cîine jigărit după el, urca la deal. La număru' nouă, e fătuca! Aha!

Să-l fi văzut pe Popescu Lamă de Oțel cum și-a bulbucat ochișorii. Ei, metalistule, să te văd!

Am urcat o scară crăpată. Puțea a gunoi. Un bec chior se legăna pe palierul prăfuit. Pereții, jupuiți. Undeva răcnea un bețivan. La etaj sufla într-o trompetă. Mirosea a rîntaș de te trăznea.

– Aici el am zis gîfîind.

Cioc, cioc! Am venit, iubito! Intră. Voce cristalină. Stătea întinsă pe pat, pisicuța mea. Fragedă, fragedă.

– Cine-i tipul, Papagal Rozaliu? m-a întrebat Pisicuța Galeșă din Cluj.

L-am prezentat pe metalist. Bineînțeles că Popescu Lamă de Oțel nu era convins. Tot rînjea, prostul. Credea că-l adusesem la giugiuleală. I-ar fi plăcut, nesimțitului. Da' pisicuța era un simbol. O amintire. Trăgea să moară. Numai capul ei drăgălaș se mai mișca. Restul trupului se transformase într-o bucată sclipitoare din sticlă.

– Ați auzit de tunarul Boris? ne-a întrebat pisicuța oftînd.

– Țîțî! am făcut eu înroșindu-mă de rușine.

– Boris a luptat în Afganistan. Într-o bună zi carnea lui s-a preschimbat în sticlă.

– Aha! am mîrîit eu făcînd pe interesantul.

– Un grup de cercetători din New York i-au introdus matricea informațională pe computer!

– Sanchi, pisicuțo, am spus eu. Nu ne-am văzut de atîta vreme și tu te ții de șotii dintr-astea! Cum să te cred?

– Taci! mi-a urlat în ureche Popescu Lamă de Oțel. E posibil, moșulică! O pot face și eu! O să-mi aduc îndată sculele!

Și a ieșit val-vîrtej pe ușă.

Eu m-am tolănit într-un balansoar. Am închis ochii. Se auzea sticla. Înfuleca hulpavă carnea Pisicuța Galeșă din Cluj.

Dar ce-mi pasă?

De ce să mă mai împotrivesc? Împotriva cui să mă lupt? Valuri uriașe de Timp se prăvăleau peste mine. Mă duceau cu ele. O voce din eter spunea pe un ton egal:

– Și acum, pentru Papagalul Rozaliu din București, TIME cu PINK FLOYD!

Ray Bradbury

CRISALIDA

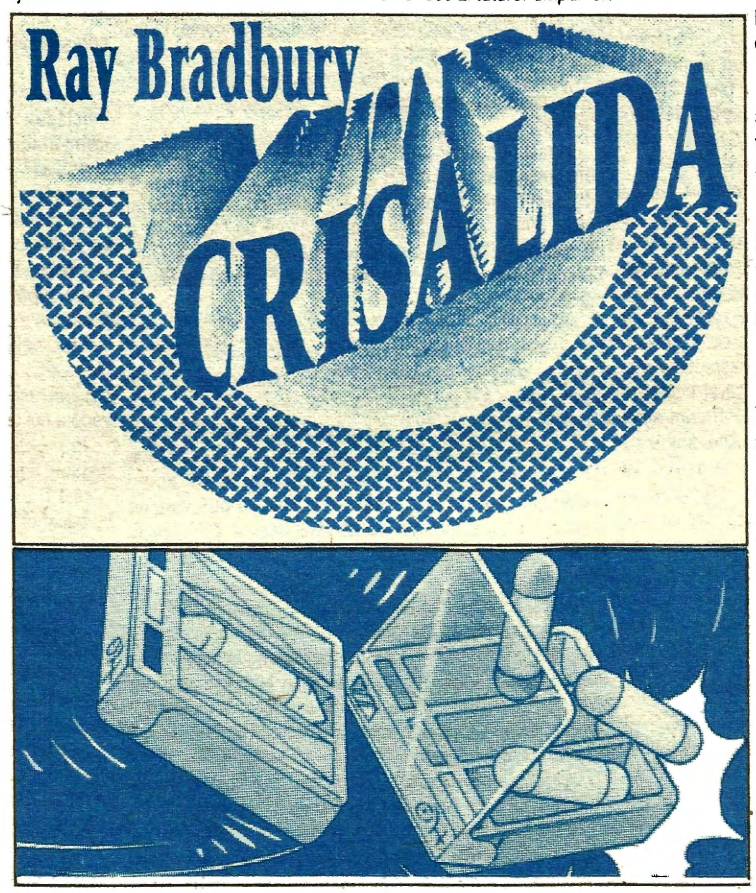

Lui Rockwell nu-i plăcea mirosul din încăpere. Nu atît ca damful de bere a lui McGuire sau izul de transpirație și nespălat al lui Hartley, dar ceea ce emana din corpul rece și verzui al lui Smith, ce zăcea inert pe masă, semăna cu secrețiile înțepătoare ale insectelor. Mai era și un miros de benzină și ulei care venea de la mașina strălucitoare, fără nume, din colțul încăperii.

Smith era un cadavru. Rockwell se ridică de pe scaun și strînse stetoscopul.

– Trebuie să mă întorc de urgență la spital. Înțelege Hartley, Smith e mort de opt ore. Dacă vrei mai multe informații, sună la morgă.

Se opri cînd Hartley ridică o mînă osoasă și tremurătoare, gesticulînd spre cadavru:

– Dar acest corp inert are o coajă verde și subțire crescută pe fiecare centimetru de piele. Rockwell, mai ascultă o dată cu stetoscopul. Numai o dată, te rog!

Doctorul nu intenționa să-l asculte, totuși se așeză pe scaun oftînd și scoase iar stetoscopul pe crusta verde și te faci că ascultați...“ Camera mică și slab luminată explodă în jurul lui. Explodă într-un tunet rece și verde. Îi lovise urechile ca un pumn. Își văzu propriile degete smucindu-se de pe cadavru.

Auzise pulsul. Undeva, într-un ungher al corpului, inima bătuse o dată. Sunase ca un ecou în adîncurile mării.

Smith era mort, fără respirație, mumificat. Dar în miezul acestei nemișcări inima lui trăia. Trăia, lovind, ca un copil nenăscut încă.

Degetele fine de chirurg ale lui Rockwell se destinseră brusc. Lăsă capul în jos. În lumină părul îi era negru presărat cu cîteva fire cărunte. Fața era netedă și calmă. Arăta foarte bine la cei 35 de ani ai săi. Ascultă de mai multe ori; picături reci de sudoare i se prelingeau pe obraz. Nu-i venea să creadă. Inima pulsa o dată la 35 de secunde. Respirația lui Smith (cine și-ar fi putut imagina așa ceva?) avea un ritm lent: o dată la patru minute. Mișcarea cutiei toracice era imperceptibilă. Temperatura corpului: 6 grade.

Hartley rîse. Nu era un rîs plăcut. Mai mult ca un hohot îndepărtat.

– Trăiește, spuse obosit. Da, așa e. Era să mă păcălească de cîteva ori. I-am injectat adrenalină ca să-i măresc pulsul; dar degeaba. De 12 săptămîni se află în starea asta. Nu puteam să ascund acest lucru. De aceea ți-am telefonat, Rockwell. E... e anormal.

Doctorul părea copleșit de acest paradox. Încercă să-i deschidă ochii. Nici un rezultat. Pleoapele erau lipite una de alta. La fel ca și buzele, la fel ca și nările. Smith nu avea pe unde să respire.

– Totuși respiră...

Vocea lui Rockwell era stinsă. Scăpă stetoscopul, îl ridică și simți cum îi tremură mîinile.

Hartley se întinse epuizat și nervos peste masă.

– Smith n-a vrut să-ți spun. Dar eu am făcut-o. Mi-a dat de știre acum o oră.

Doctorul făcu ochii mari:

– Cum? Doar nu se poate mișca.

Fața lui Hartley, bărbierită, cu maxilare puternice, cu ochi mici, albaștri și sașii, se strîmbă într-o grimasă trădînd enervarea.

– Smith gîndește. Eu îi cunosc gîndurile. Îi e teamă că-l vei arăta tuturor. Pe mine mă urăște. Știi de ce? Pentru că vreau să-l omor, de asta.

Și începu să bîjbîie după revolverul din haină.

– Murphy! Ia asta de-aici. Ia-l de aici înainte de a-l descărca în corpul infectat al lui Smith!

Murphy se dădu înapoi. Pe chipul lui roșietic și îndesat se citea frica.

– Nu-mi plac armele. Ia-l tu, Rockwell.

Doctorul vorbi pe un ton extrem de ascuțit:

– Aruncă pistolul, Hartley! După ce ai îngrijit același pacient timp de trei luni, te-ai cam dereglat psihic. Un somn bun te va ajuta să te refaci.

Își trecu limba peste buze apoi continuă:

– Ce boală zici că avea Smith?

Hartley se clătină. I se împleticea limba și nu putea vorbi. Rockwell își dădu seama că era gata să atipească. Cu mare greutate reuși să articuleze:

– N-avea nici o boală. Nu știu ce are. Nu mă bucur pentru el. Așa cum un copil nu se bucură de nașterea unui frate sau a unei surori. E anormal, ajută-mă. Ajută-mă, te rog!

– Te ajut, zîmbi Rockwell. Sanatoriul meu părăsit e locul cel mai potrivit pentru a-l studia. Și Smith e cel mai incredibil caz medical din istorie. Corpul omenesc pur și simplu nu se comportă așa. Cuvintele îi rămaseră în gît. Hartley ținea pistolul îndreptat spre el.

– Stai puțin. Tu nu vrei să-l îngropăm pe Smith? Credeam că mă ajuți. Smith nu e sănătos. Îl vreau mort! E periculos! O știu prea bine! Rockwell nu-l luă în seamă. Fără îndoială că Hartley era psihonevrotic. Nu știa ce vorbește. Își îndreptă umerii, simțindu-se calm și stăpîn pe sine.

– Împușcă-l pe Smith și voi spune tuturor că ești un criminal. Ai fost suprasolicitat fizic și psihic. Pune arma jos.

Se priveau țintă.

Rockwell păși încet înainte, luă pistolul și i-l dădu lui Murphy care se uita la el ca și cum l-ar fi bătut cineva.

– Telefonează la spital, Murphy. Îmi iau liber o săptămînă. Poate mai mult. Spune-le că fac cercetări la sanatoriu.

– Și cu arma ce fac? se încruntă el.

– Păstreaz-ol Poate se va ivi ocazia s-o folosești. Mai încolo, reuși Hartley să vorbească.

Rockwell ar fi vrut să strige în gura mare că era posesorul celui mai paradoxal corp omenesc al tuturor timpurilor.

Soarele lumina puternic camera din sanatoriul părăsit unde zăcea Smith; chipul său frumos era înghețat, verzui și inexpresiv.

Rockwell se plimba calm prin cameră. Apăsa stetoscopul pe pieptul verde. Cadranul se zgîrie făcînd un zgomot ca de metal lovit de carapacea unui gîndac.

McGuire stătea prin preajmă privind cu teamă cadavrul și răspîndind un miros de bere proaspătă. Rockwell asculta cu atenție.

– Ambulanța ar putea să-l zgîlțîie. N-are rost să riscăm, se enervă doctorul.

Mc Guire veni lîngă el.

– Nu te simți bine?

– Bine!? îl privi Rockwell disperat. Smith moare!

– De unde știi? Hartley a spus că l-a păcălit de mai multe ori. Poate ai pățit și tu la fel.

– Nu!

Furios, Rockwell îi făcea injecții „cadavrului“. Tot felul de injecții. Apoi începu să jure că, după toate cele întîmplate, era imposibil să-l piardă pe Smith. Nu acum!

Tremurînd și huruind pe dinăuntru, complet scos din minți, corpul semăna cu un vulcan în erupție. Rockwell încerca să rămînă calm. Smith era propriul său prizonier. Tratamentul obișnuit nu avusese nici un efect. Atunci ce se întîmpla? Ce?

O rază de soare luci pe crusta verzuie. Era caldă. Apoi se reflectă puternic de stetoscop. Soarele. Norii se mișcau iute pe cer acoperindu-l. Camera se umbri. Corpul lui Smith începu să se liniștească. Vulcanul se stinse.

– Mc Guire! Trage storurile! Înainte de a ieși soarele din nori! Inima lui Smith încetini pînă la ritmul ei „normal“.

– Lumina soarelui îi face rău. Reacționează cu ceva. Nu știu cu ce sau de ce, dar nu e bine:

Rockwell se mai liniști.

– Of, Doamne! Nu vreau să-l pierd pe Smith. Pentru nimic în lume! El e altfel, își face un mod de viață din ceea ce noi n-am reușit niciodată. Știi ceva, Murphy?

– Ce?

– Smith nu e în agonie. Și nici nu moare. Nu era mai bine să fi murit, orice ar spune Hartley. Noaptea trecută cînd îl pregăteam să-l duc la sanatoriu am simțit deodată că Smith mă place.

– Fii serios! Întîi Hartley, acum tu. Ți-a spus el asta?

– Nu, dar sub coaja lui nu e inconștient. Își dă seama. Da, asta el își dă seama de tot ce se petrece.

– Eu cred că efectiv se pietrifică. Va muri. Sînt atîtea săptămîni de cînd n-a mîncat nimic. Mi-a spus Hartley. I-a făcut injecții în venă pînă cînd i s-a întărit pielea și nu l-a mai putut înțepa.

Scîrțîind, ușa pătrată se deschise încet. Cu chipul uscativ, relaxat, cu privirea cenușie și ostilă Hartley stătea nemișcat.

– Dacă nu pleci de-aici, vorbi aproape șoptit, îl distrug pe Smith în cîteva secunde. Aștept!

– Rămîi pe loc! se apropie intrigat Rockwell de colegul său. De fiecare dată cînd vii la mine să știi că te percheziționez.

Nu găsi nici o armă. Apoi continuă:

– De ce nu mi-ai spus de influența soarelui?

Hartley vorbi rar și moale:

– Ah, da! Am uitat. Încercasem să-l mut în altă cameră acum cîteva săptămîni. Lumina îl făcea să moară de-a binelea. Așa că l-am adus înapoi acolo unde l-ai găsit. Smith părea să știe ce i se întîmplase. Poate că așa a vrut el; nu-mi dau seama. Pe cînd era ca noi, ceilalți, mi-a spus să nu-l mișc 12 săptămîni. Spunea că nu-i place soarele: pentru că alterează tot. Credeam că glumește. Dar n-a fost așa. Mînca foarte mult. Ca un animal sălbatic, flămînd. Apoi a intrat în comă și uite cum a ajuns. Speram că-l vei lăsa la soare destul ca să-l omori fără să vrei.

Mc Guire schimbă tactica.

– Ascultă-mă bine! Dacă ne molipsim și noi de boala lui Smith?

Hartley privea corpul cu pupilele micșorate.

– Smith nu e bolnav. Nu recunoști

degradarea cînd te uiți la el? E ceva asemănător cu cancerul. Nu-i molipsitor; se moștenește doar. Nu mi-a fost teamă și nu l-am urît pe Smith pînă acum o săptămînă, cînd am descoperit că respiră și trăiește în ciuda nărilor și buzelor lipite. Așa ceva nu e normal să se întîmple. Nu trebuie să se întîmple.

Vocea lui Mc Guire se auzi tremurată:

– Ce-ar fi dacă și tu și Rockwell v-ați înverzi iar pielea ar prinde o crustă? Ei, ce-ar fi?

– Atunci, răspunse Rockwell, poate că mă înșel, dar cred că aș muri. Însă nu de mine sînt îngrijorat.

Se întoarse cu spatele la Smith continuîndu-și lucrul.

Un clinchet. Un clopot. Două clinchete, două clopote. Douăsprezece clopote, o sută de clopote. Zece mii și un milion de clopote zăngănitoare, gălăgioase, metalice. Toate născute din liniște, dar țipînd, strigînd, reverberîndu-se și deranjînd auzul!

Sunînd,cu glasuri puternice sau catifelate, înalte sau joase, de tenor sau de bas. Degetele bătînd în cochilii ce sfîșie aerul cu larma lor ascuțită.

Auzind aceste clopote Smith nu și-a dat seama unde se află la început. Știa că era posibil să nu vadă, pentru că pleoapele îi erau strîns lipite; că nu poate vorbi din cauza buzelor compacte. Urechile îi erau acoperite de crustă. Și totuși auzise clopotele.

Nu putea să vadă. Ba da, putea, ca și cum ar fi fost într-o cameră mică, întunecoasă și stacojie; ca și cum ochii i se întorseseră spre interiorul corpului. Smith încercă să-și miște limba și să țipe; simți că nu are limbă. Că locul unde ar fi trebuit să fie, era gol. Dorea să aibă limbă, dar în momentul acela era imposibil.

Fără limbă. Curios. De ce? Smith încerca să oprească clopotele. Încetară singure să mai bată. Liniștea îl acoperi ca o pătură rece. Totul era o întîmplare. Întîmplare.

Smith încercă să miște un deget; nu reuși. Piciorul, mîna sau capul. Nimic nu putea mișca. Pieptul, membrele – încremenite, înghețate într-un sicriu.

O clipă mai tîrziu descoperi că nu respira. În orice caz, nu prin plămîni.

„PENTRU CĂ NU AM PLĂMÎNI!" strigă el. Dar strigase înăuntrul său și țipătul mental era înecat, împăienjenit, închegat și adormit într-un flux întunecat și roșu. Un fluviu învolburat care-i înfășura strigătul, îl sugruma și îl acoperea, fluviu din care era de fapt constituit Smith. „Nu mi-e frică", gîndi el. „Înțeleg că nu înțeleg. Înțeleg că nu mi-e teamă, chiar dacă nu știu de ce."

„Fără limbă, fără nas, fără plămîni. Toate acestea ar putea să apară mai tîrziu. Da, ar putea. Totul nu este decît întîmplare".

Prin porii corpului său acoperit, aerul se infiltra dîndu-i viață, ca o ploaie care-l pătrundea peste tot. Respirînd printr-un milion de bronhii, respirînd oxigen și azot și hidrogen și dioxid de carbon...

Își puse întrebarea: oare inima lui mai bătea?

Sigur că da, bătea. Încet, încet, încet. O maree roșie, un flux revărsîndu-se lent în jurul lui, din ce în ce mai lent. Ce bine! Ce liniștitor!

Totul se petrecea atît de repede. Mc Guire îl ajută pe doctor. Era de ani de zile asistentul lui Rockwell timp în care îi fusese cel puțin o companie plăcută.

Rockwell observă că Mc Guire făcea glume proaste pe seama lui Smith. Asta ca să-și mascheze starea de iritare. Într-o zi îl văzuse meditînd îndelung și apoi făcînd o mare descoperire:

– Asta-i! Acum mi-am dat seama! Smith trăiește! Trebuia să fie mort, dar trăiește!

Doctorul rîse.

– Dar de ce naiba credeai că mai lucrez? Săptămîna viitoare aduc un aparat cu raze „X" așa că voi afla ce se întîmplă înăuntrul lui Smith.

Rockwell împunse crusta verzuie cu un ac. Încă o dată și încă o dată, pînă cînd reuși să recolteze o picătură de sînge pe care o puse sub microscop. După cîteva ore îi prezentă lui Mc Guire o probă de ser și spuse încet:

– Nu-mi vine să cred. Sîngele lui ucide orice germen. Am pus un strop dintr-o cultură de streptococi și i-a anihilat în opt secunde! Poți să injectezi orice microb în corpul lui Smith, îi va distruge pe toți!

Celelalte descoperiri nu erau decît o chestiune de timp.

Rockwell nu mai știa ce-i somnul. Se apucase să-și scrie toate observațiile într-un jurul. Însemnările sale arătau cam așa: „Hartley l-a hrănit pe Smith pînă de curînd cu injecții. NICI UNA DIN ACELE SUBSTANȚE NU A FOST ELIMINATĂ. Toate au fost stocate, nu în țesut adipos, ci sub forma unei soluții; un X-lichid în concentrație mare se găsește în sînge. Doar 30 de grame din acest sînge ar fi ajuns pentru ca un om să trăiască trei zile fără mîncare. X-lichidul circulă prin

organism pînă cînd este folosit. Mult mai eficient decît dacă totul s-ar fi stocat în grăsimi".

Rockwell se mîndrea cu descoperirea lui. Smith avea destul X-lichid în stoc pentru a mai trăi încă multe luni în starea în care se afla. Mc Guire se gîndi la el însuşi constatînd cu tristeţe:

– Mi-ar fi plăcut să am şi eu hrana depozitată aşa.

Dar asta nu era tot. Smith avea nevoie de aer. Cel pe care îl conţinuse pînă atunci părea să fi trecut prin piele printr-un proces osmotic. Folosise fiecare moleculă, fără nici o pierdere.

– Şi, continuă Rockwell cu ipotezele, inima lui Smith îşi putea lua eventual nişte vacanţe; să nu mai bată deloc.

– Păi ar fi murit, apuse Mc Guire.

– Da, din punctul nostru de vedere. Din cel al lui Smith, poate. Doar o posibilitate. Gîndeşte-te puţin, Mc Guire. Pentru noi Smith e un curent de sînge care se autopurifică şi ne obligă să nu-l înlocuim, luni de zile, pentru că are foarte puţine imperfecţiuni; nu elimină nimic, fiecare moleculă e utilizată, se dezvoltă singur şi e fatal oricărui microb activat. Iar Hartley consideră toate acestea ca fiind un declin!

Hartley se arătase nemulţumit cînd aflase despre noile descoperiri. Însă era convins de degradarea lui Smith. Devenise periculos. Mc Guire începu iar cu presupunerile:

– De unde ştii că nu vreun virus submicroscopic ar putea neutraliza orice bacterie cu care vine în contact, acţionînd în acelaşi timp asupra victimei? Şi apoi, malaria este folosită împotriva sifilisului; de ce n-ar exista un bacil care să vindece orice?

– Foarte bine. Dar noi nu sîntem bolnavi, nu? îşi întrebă Rockwell colegul.

– Poate că ar trebui inoculat în corpul nostru.

– Un răspuns demodat şi tipic pentru doctori. Nu contează ce anume i se întîmplă unui om; el e considerat „bolnav" dacă face excepţie de la regulă. E ideea ta, Hartley, nu a mea, turui Rockwell. Doctorii n-au linişte pînă nu află diagnosticul şi nu clarifică fiecare caz. Personal, cred că Smith e sănătos. Atît de sănătos încît îi-e frică de el.

– Eşti nebun, interveni Mc Guire.

– Poate. Dar nu cred că Smith are nevoie de ajutor medical. El se vindecă singur. Tu spui că degenerează. Ei bine, eu cred că-i exact invers.

– Da' uitaţi-vă la pielea lui! scînci Mc Guire.

– O oaie în piele de lup. Afară – epiderma tare şi incasabilă. Înăuntru – o regenerare dirijată. De ce? Sînt pe punctul de a afla. Schimbările din interiorul lui Smith sînt atît de violente încît era nevoie de o astfel de coajă pentru a le proteja activitatea. Şi, fii sincer, Hartley, cînd erai mic nu-ţi era frică de insecte, păianjeni, chestii din astea?

– Ba da.

– Ei vezi? Deci, o fobie. Pe care acum o îndreptăţi împotriva lui Smith. Ea explică dezgustul tău pentru schimbările din organismul lui.

În săptămînile care urmară, Rockwell se interesă de viaţa lui Smith. Vizită laboratorul electronic unde fusese angajat şi unde se îmbolnăvise. Cercetă camera în care zăcuse în primele zile ale „bolii" sub îngrijirea lui Hartley. Examină aparatura de acolo. În parte, se baza pe emisia de radiaţii...

Cît timp a lipsit de la sanatoriu, Rockwell l-a încuiat pe Smith şi l-a pus pe Mc Guire de pază, în caz că Hartley ar fi avut vreun gînd năstruşnic.

Biografia celor 23 de ani ai lui Smith era scurtă. Lucra de cinci ani în laboratorul de experienţe. Şi nu fusese niciodată grav bolnav.

Cum zilele treceau, Rockwell se plimba deseori singur în apropierea sanatoriului. Avea timp să se gîndească şi să-şi consolideze extraordinara teorie care devenea o părticică din viaţa lui. Într-o după-amiază se opri în faţa unei tufe de iasomie înflorită. Culese o floare, o mirosi, apoi desprinse ceva negru şi lucitor de pe o creangă mai înaltă. Privi mirat lucruşorul acela şi îl băgă în buzunar. După aceea se întoarse la sanatoriu.

Îl strigă pe Mc Guire de pe verandă. Acesta veni imediat. În urma lui, Hartley părea ameninţător. Toţi trei stăteau în aripa locuibilă a clădirii. Rockwell le vorbi:

– Smith nu e bolnav. Virusii nu pot trăi în el. Nu găzduieşte monştri ciudaţi care l-ar fi intrat în corp. V-am spus asta ca să vă arăt că nu am lăsat nimic necercetat. Refuz orice diagnostic obişnuit în cazul lui. Şi ofer cea mai importantă, dar cea mai simplă soluţie care poate fi acceptată – o mutaţie genetică cu efect întîrziat.

– Mutaţie? Mc Guire adoptase intenţionat un ton ridicol. Rockwell ridică grăuntele negru şi lucios spre lumină.

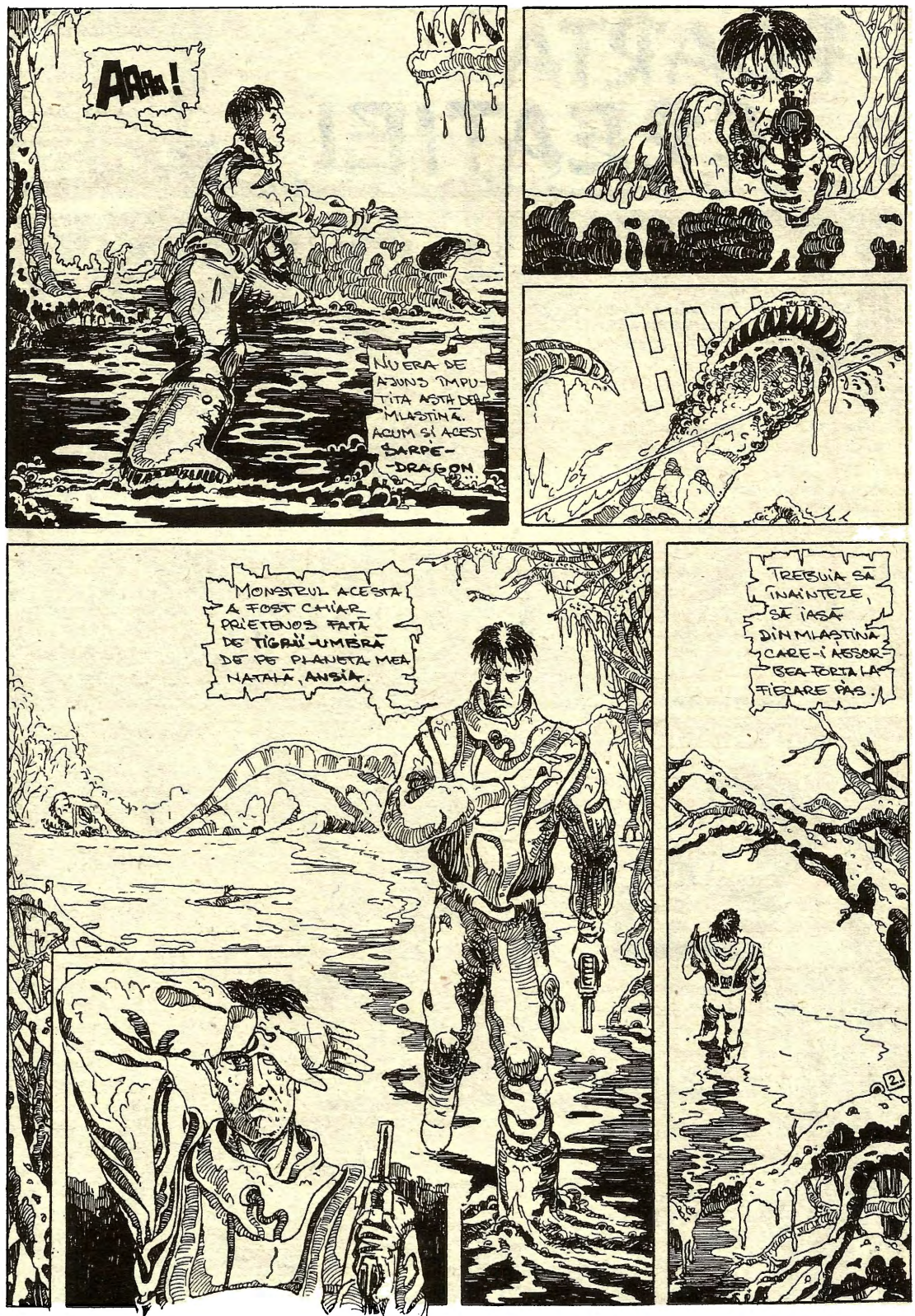

– Am găsit-o într-o tufă, în grădină. Va fi argumentul teoriei mele. După ce am studiat simptomele lui Smith și am văzut laboratorul în care lucra, pot fi sigur. E vorba de metamorfoză. Regenerare, o mutație survenită după naștere. Prinde-o! Asta-i Smith! și aruncă bobul negru spre Hartley.

– Dar este o nimfă de fluture, spuse acesta.

– Bineînțeles, confirmă Rockwell.

– Doar nu vrei să spui că Smith e o crisalidă!

– Ba sînt convins că el răspunse doctorul.

Se însera. Rockwell era întîgă Smith. Hartley și Mc Guire ascultau calmi dintr-o cameră alăturată. Doctorul îl atinse ușor pe Smith.

– Să zicem că așa supraviețuiești mai mult decît născîndu-te, trăind 70 de ani și apoi murind. Și dacă acesta e un mare pas în evoluția omenirii, Smith e primul om care l-a făcut. Privind o omidă nu vedem decît ceea ce considerăm noi a fi: un obiect mișcător. Dar el se transformă în fluture. De ce? Nici o teorie n-a explicat asta pînă acum. Nu-i decît o formă de progres. Singura certitudine e că acel ceva presupus stagnant trece la o formă intermediară, de nerecunoscut, crisalida, și devine fluture. Aparent crisalida e moartă. E o pistă greșită. Smith ne-a înșelat și pe noi, e clar. În aparență, mort. În realitate, un vîrtej fluid, regenerator. De la larvă la țînțar, de la omidă la fluture, de la Smith la... ce?

– Smith? O crisalidă? Mc Guire rîdea cu poftă.

– Exact, răspunse Rockwell.

– Corpul omenesc nu poate reacționa așa.

– Încetează, Mc Guire! Acest salt al evoluției e prea mare pentru capacitatea ta de înțelegere. Studiază corpul acesta și spune altceva decît ceea ce este. Piele, ochi, respirație, sînge. Mîncare asimilată de atîtea săptămîni pentru viitoarea hibernare. De ce a mîncat așa mult, de ce are nevoie de acel „X"-lichid, dacă nu pentru metamorfoză? Și toate astea din cauza radiațiilor. Radiațiile puternice din laboratorul lui. Întîmplătoare sau nu, asta nu mai știu. I-au fost atinse unele structuri genetice, o parte a evoluției omului, care încă nu fusese programată să intervină, și ar fi rămas așa mii de ani, probabil.

– Crezi că într-o zi toți oamenii...?

– Viermele scormonește în pămînt. Omida mănîncă frunze de varză. Se transformă răspîndind vibrații în spațiu.

– Smith e răspunsul la problema noastră: ce se va întîmpla mai departe, unde vom ajunge? Sîntem față în față cu tărîmul necunoscut al universului și nenorocirea e că trăim în el. Și omul, așa cum este azi, nu e pregătit să înfrunte acest univers. Cel mai mic efort îl obosește, îi distruge inima și îi îmbolnăvește trupul. Poate că Smith e pregătit să răspundă problemelor filozofice ale vieții. Poate va descoperi un nou sens.

– Deci noi toți sîntem niște insecte. Omul nu e făcut să rămînă așa, să fie slab și bolnăvicios, numai că n-a descoperit încă secretul vieții.

– De, schimbă-l pe om! Făurește un om perfect. Un supraom, dacă vrei. Elimină mentalitatea mediocră, dă-i un psihic complet care să controleze totul fiziologia, neurologia și psihologia lui; dă-i libertate, o minte ascuțită, un sînge neobosit, un organism care să reziste luni de zile fără mîncare, adaptabil la orice condiții și imun la boli. Eliberează omul din încătușarea cărnii și din mizeria ei și-atunci nu va mai fi sărac, un om obișnuit care se teme să viseze pentru că știe că între el și realizarea viselor stă corpul lui fragil, și-atunci va fi pregătit să lupte; singura luptă care va merita efortul: conflictul omului renăscut cu întregul univers!

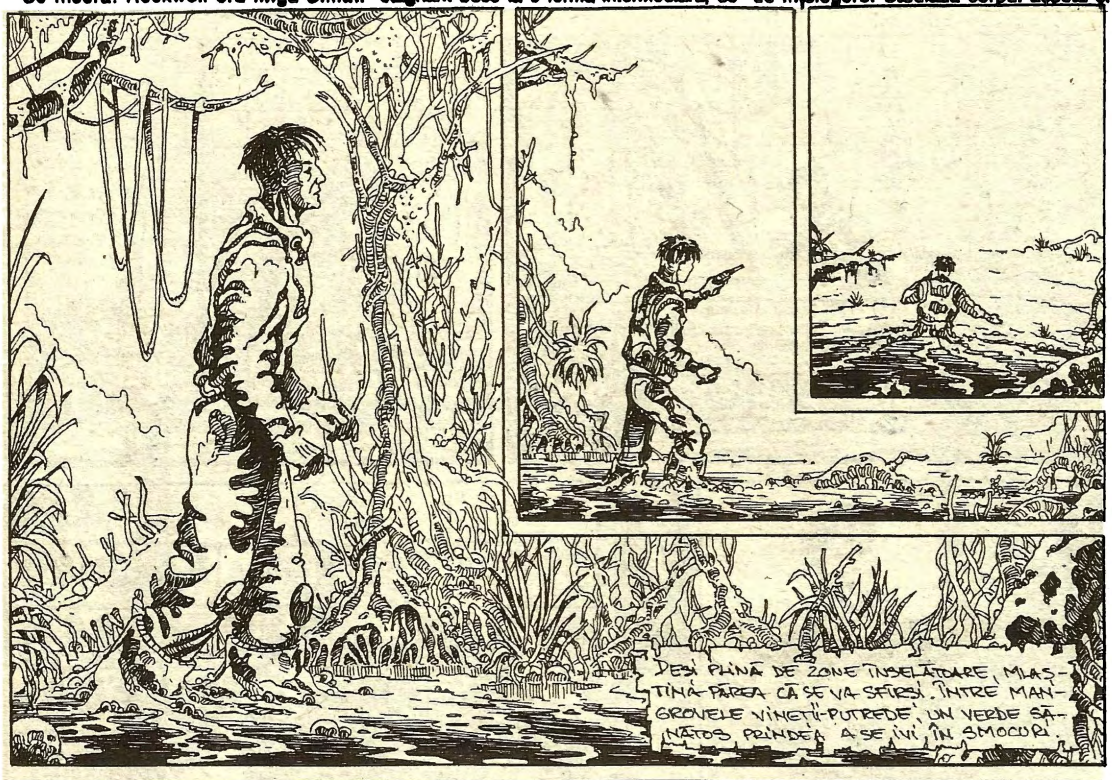

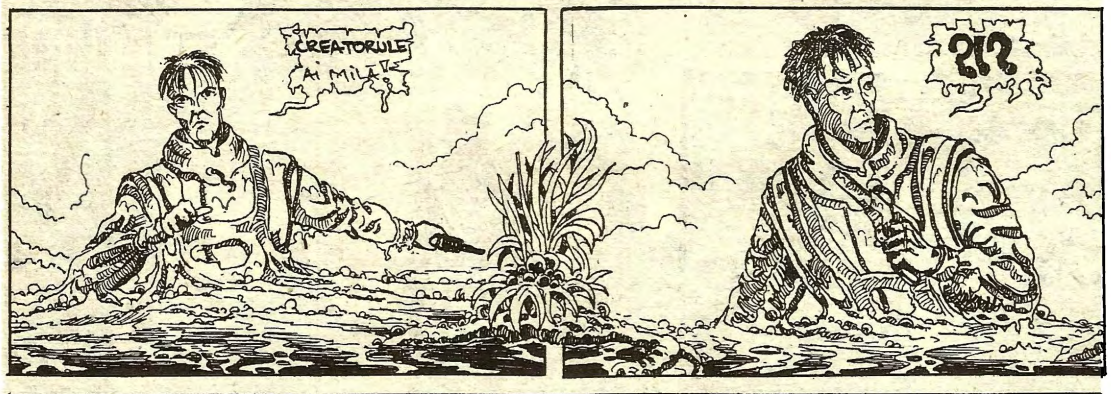

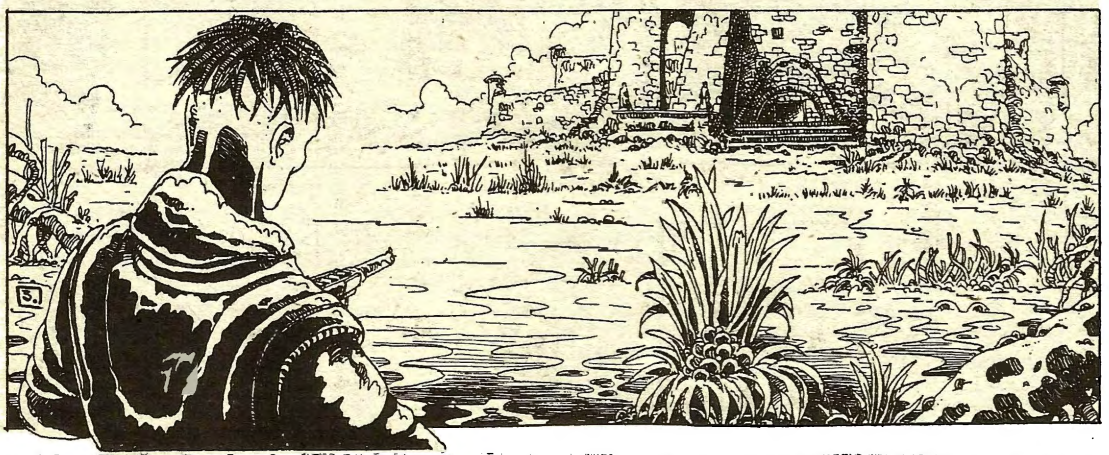

Aproape fără suflu, răgușit și cu inima bătîndu-i nebunește, Rockwell se întinse peste Smith acoperind cu mîinile crisalida rece, apoi închise ochii.

Puterea, energia și încrederea în Smith îl învăluiau. Avea dreptate. Avea dreptate. Știa că avea dreptate. Deschise ochii și se uită la Mc Guire, la Hartley, care semănau cu niște umbre în semiobscuritatea camerei.

După o pauză de cîteva secunde Hartley rupse tăcerea:

– N-am încredere în teoria asta.

– De unde știi că Smith nu e pe dinăuntru o masă gelatinoasă? întrebă Mc Guire. I-ai făcut radiografia?

– Nu pot risca. Ar putea să-l împiedice metamorfoza, la fel ca razele de soare.

– Deci va fi un supraom? Și cum o să arate?

– Rămîne de văzut.

– Crezi că aude ce vorbim noi acum?

– Indiferent că ne aude sau nu, un singur lucru e important: deținem un secret pe care nu știam că-l vom afla. Smith nu s-a gîndit că eu și Mc Guire vom interveni în cazul lui. Dar cea mai mare parte a evenimentelor a prevăzut-o. Unui supraom nu-i place ca semenii să-l cunoască. El au un mod aparte de a fi invidioși și geloși. Smith era conștient că n-ar fi fost în siguranță

dacă ar afla lumea de el. Poate asta şi explică ura ta, Hartley.

Toţi trei stăteau liniştiţi ascultînd. Nu se auzea nimic. Lui Rockwell îi zvîcneau tîmplele şi atîta tot. Era Smith şi numai Smith; un container etichetat „SMITH", cu conţinutul necunoscut.

– Dacă ceea ce spui e adevărat, vorbi Hartley, atunci trebuie neapărat să-l distrugem. Gîndeşte-te ce putere va avea asupra celorlalţi. Şi dacă îi e afectat creierul aşa cum presupun eu, va încerca să ne ucidă cînd va scăpa, pentru că sîntem singurii care i-am aflat secretul. Ne va urî pentru că am încercat să ne lămurim asupra lui.

– Mie nu mi-e frică, spuse Rockwell cu dezinvoltură.

Hartley tăcu. Respiraţia sa suna strident în încăpere.

Rockwell se plimba în jurul mesei gesticulînd.

– Cred că ar fi mai bine să mergem la culcare, nu?

☛ ☛ ☛

Maşina lui Hartley dispăru înghiţită de ploaia măruntă şi deasă. Rockwell închise uşa şi îi rugă pe Mc Guire să doarmă la parter, pe un pat pliant în faţa uşii lui Smith, apoi urcă treptele spre dormitorul lui.

În timp ce se dezbrăca avu timp să rememoreze toate evenimentele petrecute în ultimele săptămîni. Un supraom. De ce nu? Eficienţă, putere. Alunecă în aşternut. Cînd? Cînd va trece Smith de stadiul de crisalidă?

Ploaia bumbăia încet pe acoperişul clădirii.

☛ ☛ ☛

Mc Guire stătea culcat, învăluit de ropotul ploii şi de un tunet care cutremură pămîntul, dormind pe patul de campanie cu respiraţia greoaie. Undeva scîrţîi o uşă dar el nu se trezi. O pală de vînt pătrunse în hol. Mc Guire mormăi ceva şi se întoarse pe partea cealaltă. Uşa se închise fără zgomot iar vîntul încetă să mai sufle. Paşi uşori se auzeau înfundat pe covorul gros. Paşi rari, conştienţi, prudenţi. Paşi. Mc Guire clipi des apoi deschise ochii. Din semîntuneric îi privea o siluetă.

Sus, unicul bec de pe hol arunca o lumină gălbuie, difuză, pe patul lui. Un miros de insectă zdrobită umplu încăperea. O mînă se mişcă. Auzi o voce. Mc Guire începu să ţipe.

Mîna care se mişcase în lumină era verde. Verde! „Smith!" Mc Guire se năpusti pe hol strigînd:

– Umblă! Nu poate umbla şi totuşi umblă!

Uşa rămase deschisă în urma lui. Vîntul şi ploaia şuierau în jur dar fugi pe furtună vorbind singur.

Silueta din hol nu se mişca. La etaj o uşă se deschise brusc şi Rockwell coborî în grabă. Mîna verde ieşi din raza de lumină după care se afla necunoscutul.

– Cine e? se opri Rockwell la jumătatea drumului.

Silueta păşi spre lumină. Rockwell era uluit.

– Hartley! Ce cauţi aici?

– S-a întîmplat ceva! Mai bine prinde-l pe Mc Guire. A fugit afară bolborosind ca un nebun.

Rockwell îşi păstra gîndurile pentru sine. Îl cercetă pe Hartley dintr-o aruncătură de ochi, apoi alergă afară prin vîntul rece.

– Mc Guire! Mc Guire, vino înapoi, zevzecule!

Ploaia îi pătrunse pînă la piele. Îl găsi pe asistentul său la vreo sută de yarzi de sanatoriu, vorbind singur.

– Smith... Smith merge...

– Aiurezi! S-a întors Hartley, afla tot.

– Am văzut o mînă verde. Se mişca.

– Poate ai visat.

– Nu. N-am visat, spuse Mc Guire cu faţa foarte palidă şi udă. Am văzut o mînă verde, crede-mă. De ce s-a întors Hartley? El...

La auzul acestui nume Rockwell înţelese totul. Frica se furişă în sufletul lui; o ameninţare nebună, o neliniştе tăioasă. Ţipă după ajutor.

– Hartley!

Împingîndu-l brusc pe Mc Guire, Rockwell alergă înapoi spre sanatoriu strigînd. Ajunse la uşă, intră în hol... Uşa lui Smith era deschisă. În mijlocul camerei Hartley ţinea pistolul în mînă. La zgomotul paşilor lui Rockwell se răsuci pe călcîie. Amîndoi se mişcară simultan. Hartley trase un foc iar doctorul stinse lumina.

Întuneric. Un fulger lumină camera reliefînd corpul rigid al lui Smith ca un blitz. Rockwell se dădu în lături speriat. Chiar în acea clipă îşi dădu seama, cutremurat, de ce se întorsese Hartley. Înainte de a stinge lumina avusese pentru o secundă în faţa ochilor imaginea degetelor lui Hartley. Erau fragile şi verzi.

Se hotărî să folosească pumnii. Hartley căzu în timp ce fulgera din nou. Mc Guire, ud leoarcă, întrebă tremurînd din uşă:

– Smith... Smith e mort?

Smith nu era nici măcar atins. Glonţele trecuse pe lîngă el.

– Prostul ăsta! Netotul ăsta! ţipa Rockwell

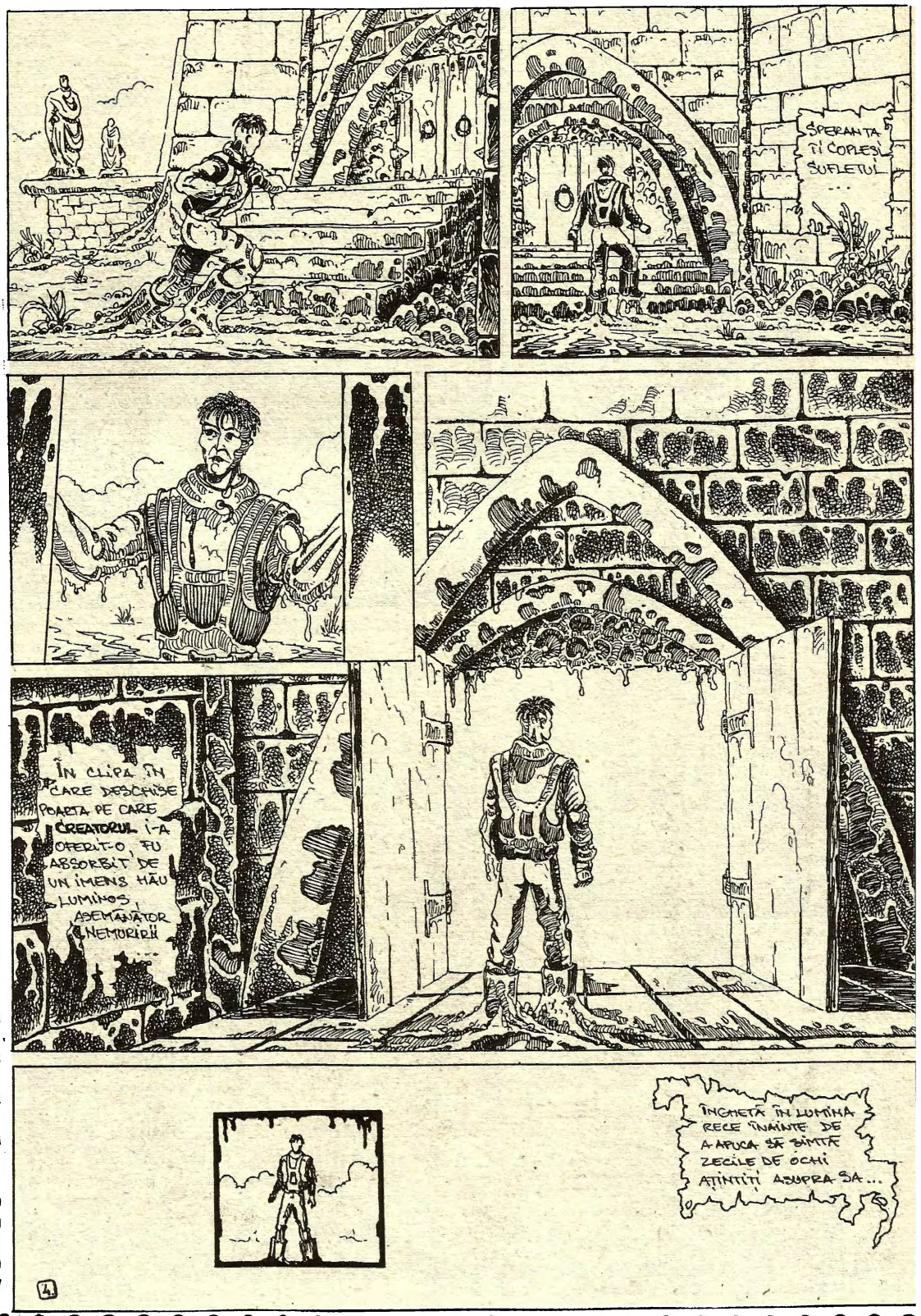

la Hartley trecînd în fața lui. Cel mai deosebit caz din istoria medicinii, și el vrea să-l distrugă!

Hartley păși încet spre el.

– Trebuia să-mi închipui. Smith te-a avertizat.

– Ei, Smith!... El... Rockwell se opri uimit. Da. Acea presimțire neașteptată îi reveni în minte. DA. Apoi îl privi pe Hartley.

– Sus cu voi! Noaptea o să vă țin închiși. Și tu, Mc Guire, și tu!

Ca să-l poți păzi.

– Ia uită-te la mîna lui Hartley, croncăni Mc Guire. E verde. Deci Hartley era în hol, nu Smith.

Hartley își privi degetele.

– Drăguțe, nu-i așa? rosti cu amărăciune. Am fost mult timp în raza de acțiune a radiațiilor acelora, după boala lui Smith. Cred că voi deveni și eu o creatură. Ca Smith. S-a întîmplat acum cîteva zile. Voiam să păstrez secretul. Să nu scot o vorbă. În noaptea asta n-am mai rezistat și am venit să-l distrug pe Smith pentru ceea ce mi-a făcut.

Un zgomot sec despică aerul. Toți trei amuțiseră.

Trei fișii subțiri din crusta lui Smith loviră podeaua apoi se îndoiră în spirală. Imediat Rockwell ajunse lîngă masă privind nedumerit.

– A început să crape! De la claviculă pînă la ombilic e o fisură foarte fină. Cît de curînd va scăpa de crisalidă!

Lui Mc Guire îi tremurau fălcile.

– Și apoi ce se va întîmpla? cuvintele lui Harley sunau ironic-amar. Vom avea un supraom. Întrebare: cum arată un supraom? Răspuns: nimeni nu știe.

O altă fișie de crustă căzu. Mc Guire continua să tremure.

– Și-o să vorbești cu el?

– Bineînțeles.

– Da' de cînd vorbesc... fluturii?

– Of, Dumnezeule mare! Ești cumva, Mc Guire!

☛ ☛ ☛

Cei doi „prizonieri" fiind la etaj, Rockwell putea sta liniștit în cameră cu Smith. Se întinse pe un pat așteptînd, în noaptea lungă și ploioasă, veghind, ascultînd, lăsîndu-se pradă gîndurilor. Pîndind fișiile mici ce se desprindeau de crisalidă...

Mai avea doar cîteva ore de așteptare. Ploaia aluneca pe acoperiș. Cum o să arate Smith? Poate o schimbare la pavilioanele urechilor pentru o percepție mai bună; niște ochi în plus; o altă structură a cutiei craniene, a feței, a oaselor, a organelor, poate un alt aspect al pielii; o mie de schimbări.

Rockwell era foarte obosit dar încerca să nu doarmă. Pleoapele îi erau din ce în ce mai grele... Și dacă se înșela? Dacă ipotezele sale erau în întregime greșite? Dacă Smith nu e decît o masă gelatinoasă în interior? Dacă era nebun, dement... atît de diferit încît ar fi fost un pericol pentru omenire? Nu. Nu. Rockwell scuturi din cap. Smith era perfect. Nu exista nici o părticică din Smith care să fie rea. Perfect.

În sanatoriu domnea o liniște de mormînt. Singurele zgomote erau ale cojilor desprinse căzînd pe podea...

Rockwell adormise. Cufundat în întunericul ce învăluia camera, la fel ca visele cuibărite în carnea trupului său. Vise în care apărea Smith mergînd și mișcîndu-se, deși înțepenit, Harley urlînd și aruncînd un topor spre armura verde a creaturii, clopțîind-o. Vise în care Mc Guire vorbea singur alergînd printr-o ploaie de sînge. Vise în care...

Raze de soare. Raze calde de soare inundînd camera. Era dimineață. Rockwell se frecă la ochi, vag nemulțumit că cineva ridicase storurile. Cineva rîdi... sări ca ars. Lumina! Era imposibil ca jaluzelele să fie ridicate! Doar erau coborîte de atîta timp! Strigă.

Ușa era deschisă. Liniștea învăluia sanatoriul. Cu mare greutate îndrăzni să întoarcă privirea spre masă. Smith trebuia să fie acolo. Dar nu mai era. Razele sigure se reflectau pe masă. Atît. Și cîteva rămășițe din crisalida destrămată. Rămășițe. Cioburi fragile, un profil desprins, crăpat în două, un fragment din crusta de pe coapsă, o urmă din braț, o aschie de la piept. Asta era tot ce mai rămăsese din Smith! Smith plecase. Rockwell se așeză dezamăgit pe un colț de masă. Ca un copil, se juca cu bucățile de papirus din piele de om. Apoi, clătinîndu-se ca un om beat, ieși din cameră și urcă scările strigînd:

– Hartley! Ce-ai făcut cu el, Hartley? Crezi că-i poți omorî, că-i poți ascunde lăsînd cîteva coji care să mă amăgească?

Ușa lor era încuiată. Bîjbîind, Rockwell o descuie. Mc Guire și Hartley erau tot acolo.

– N-ai plecat? se miră Rockwell. Deci n-ai fost jos. Sau ai descuiat ușa, ai venit, ai intrat, l-ai omorît pe Smith și... nu, nu.

– Da' ce s-a întîmplat?

– Smith a plecat. Spune-mi, Mc Guire, Hartley a părăsit camera?

– Nu.

– Atunci nu-i decît o singură

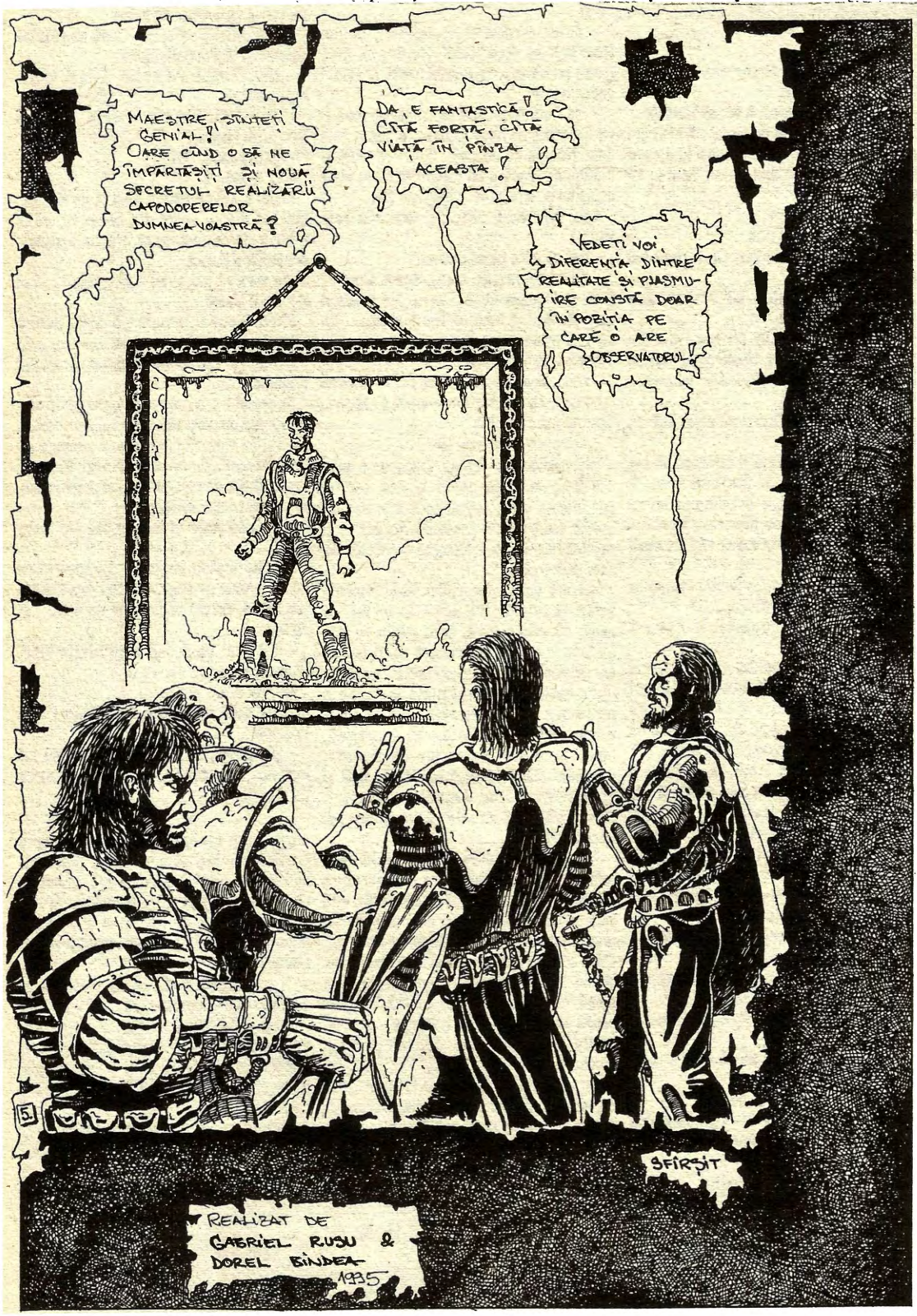

explicație. Smith a „năpîrlit" în timpul nopții. Nu-l voi mai vedea niciodată. Nu-l voi mai vedea, la naiba! Ce prost am fost că am adormit!

– Păi, totul se rezolvă, spuse Hartley. Omul e periculos; altfel ar fi stat să-l vedem și noi. Dumnezeu știe ce-i cu el.

– Trebuie să-l căutăm. Nu poate fi departe de aici. Trebuie să-l căutăm repede, Hartley, Mc Guire!

Asistentul era pe un scaun.

– Eu nu mă mișc de aici. Caută-l singur. Mi-ajunge. Rockwell atîta așteptă. Coborî scările urmat de Hartley. Cîteva clipe mai tîrziu Mc Guire giflia în spatele lor. Rockwell se repezi la fereastra deschisă, spre munți și deșert. Privi în toate părțile întrebîndu-se dacă avea vreo șansă să-l găsească pe Smith. Prima suferință. Poate prima dintr-un nou și lung șir de ființe.

Rockwell asudase. Smith nu ar fi plecat fără să i se destăinuie lui măcar. Nu putea să plece. Sau putea?

Ușa de la bucătărie se deschise încet. Un picior păși peste prag urmat de al doilea. O mînă era ridicată, lîngă perete, iar fumul de țigară ieșea dintre buzele subțiri.

– Mă caută cineva?

Rockwell se întoarse buimăcit. Văzu expresia de pe fața lui Hartley, auzi strigătul sugrumat de uimire al lui Mc Guire. Toți trei rostiră simultan același nume:

– Smith!

Smith fuma. Tenul îi era intens pigmentat ca și cum ar fi stat mult la soare, în ochi îi sclipeau lumini albastre. Era descult, cu corpul gol acoperit de un halat vechi de-al lui Rockwell.

– Sînteți amabili să-mi spuneți unde mă aflu? Și ce-am făcut în ultimele trei sau patru luni? Aici e un spital, nu-i așa?

Uluit, Rockwell nu era în stare nici să gîndească.

– Bună ziua. Ăsta este... Nu-ți amintești? Nimic?

Smith îi arătă degetele:

– Îmi amintesc că m-am înverzit. Dar după aceea... nimic. Își trecu mîna trandafirie prin părul castaniu deschis, cu vigoarea unei ființe nou-născute, bucuros că poate respira din nou.

Rockwell se sprijini de perete. Ridică mîna, o duse în dreptul ochilor lui Smith și îi atinse părul neîncrezător.

– Cînd ai ieșit din crisalidă?

– De unde?!

Rockwell îl luă de mînă și-i duse în camera alăturată, lîngă masă.

– Nu înțeleg ce vrei să spui, rosti Smith cu sinceritate. M-am trezit în această cameră acum o jumătate de oră complet gol.

– Asta-i tot? întrebă Mc Guire plin de speranță.

Rockwell îi explică originea crisalidei de pe masă.

Smith se încruntă:

– Dar e ridicol! Cine sînteți voi?

Rockwell îi prezentă pe cellalți doi. Smith îi privea furios pe Hartley.

– Cînd m-am îmbolnăvit, la început, ai venit tu, nu-i așa? Îmi aduc aminte. La uzina cu radiații. Totul e o stupizenie. Ce boală aveam?

Obrajii lui Hartley se subțiară.

– Nici una. Nu știai?

– Mă trezesc într-un sanatoriu ciudat, cu oameni ciudați. Mă trezesc gol într-o cameră în care dormea cineva pe un pat pliant. Mă plimb în jurul sanatoriului, flămînd. Caut de mîncare la bucătărie, mănînc, aud voci iritate și acum mi se apune că am apărut dintr-o crisalidă. Ce să mai cred? Apropo, vă mulțumesc pentru halat, mîncare și țigara pe care am împrumutat-o. N-am vrut să vă trezesc, domnule Rockwell. Păreați foarte obosit și, oricum, nu știam cine sunteți.

– A, nu-i nimic.

Lui Rockwell nu-i venea să creadă. Toate iluziile erau spulberate. Cu fiecare cuvînt al lui Smith speranțele se destrămau ca o crisalidă în ultimul stadiu.

– Cum te simți?

– Bine. Puternic. Remarcabil, dacă te gîndești cît am zăcut.

– Realmente remarcabil, spuse Hartley.

– Vă puteți imagina ce-am simțit cînd am văzut calendarul. Toate acele luni care trecuseră. M-am întrebat ce-am făcut în tot acest timp.

– Și noi tot așa.

Mc Guire începu să rîdă.

– Lasă-l în pace, Hartley. Chiar dacă l-ai urît.

– M-a urît? fruntea lui Smith trăda mirarea. Pe mine? De ce?

– De astal Hartley își scoase mîna din buzunar. Radiațiile tale blestematel Noapte de noapte am stat lîngă tine în laborator. Acum ce să mai fac?

– Hartley! spuse Rockwell amenințător. Stai jos. Calmează-te.

– Nu vreau să stau jos și nu vreau să mă calmez. V-a prostit pe amîndoi această imitație omenească, acest ins trandafiriu care întruchipează cea mai mare farsă din istorie? Dacă ați fi avut minte l-ați fi omorît înainte de a scăpa!

Rockwell își ceru scuze pentru ieșirea lui Hartley. Smith scutură din cap.

– Nu, lasă-l să vorbească. Dar ce s-a întîmplat?

– Știi deja! șuieră Hartley furios. Ai zăcut aici trei luni, spionînd și făcînd planuri. Să știi că pe mine nu mă păcălești. Pe Rockwell l-ai dezamăgit. Se așteptase să devii un supra-om. Poate că asta și ești. Dar orice ai fi, nu mai ești Smith. Nu mai ești. E doar o altă pistă falsă pe care ne trimiți. Nu trebuia să știm totul despre tine, iar lumea n-ar trebui să afle nimic. Ai putea foarte bine să ne omori, dar preferi să ne convingi că ești normal. E cea mai bună metodă. Ai fi putut fugi acum cîteva minute, dar în urma ta ai fi trezit suspiciuni. În schimb ai așteptat. Ca să ne convingi de normalitatea ta.

– El este normal, concluzionează Mc Guire.

– Ba nu, nu este. Gîndește altfel. E deștept.

– Fă-i teste cu jocuri de cuvinte, sugeră Mc Guire.

– Și pentru astea e prea deștept.

– Atunci n-avem decît să-i luăm probe de sînge, să-i ascultăm inima și să-i facem injecții.

Smith îi privea cu neîncredere:

– Mă simt ca un obiect de studiu, dar dacă țineți neapărat... N-are nici un rost!

Aceste cuvinte îl făcură pe Hartley să se hotărască. Se uită la Rockwell apoi spuse:

– Adu seringa, te rog.

Doctorul îi îndeplini rugămintea. Se gîndea. Poate că totuși Smith era supraom. Sîngele lui. Acel supersînge. Proprietatea de a omorî germenii patogeni. Pulsul lui. Respirația. Poate că Smith era un supraom și nu-și dădea seama. Da. Da, poate...

Rockwell îi luă puțin sînge și îl puse pe o lamelă sub microscop. Umerii i se încovoiară. Era sînge obișnuit. Introduse virușii în el; anihilarea surveni în perioada de timp cunoscută. Sîngele nu mai avea acel supergermicid. X-lichidul nu mai exista. Rockwell oftă adînc. Temperatura lui Smith era normală. La fel și pulsul. Sistemul neuro-motor răspundea ca la carte.

– Totul a reintrat în normal, spuse Rockwell cu voce joasă. Hartley se lăsă moale pe un scaun, cu ochii mărîți, ținîndu-și capul în mîini.

– Îmi pare rău. Cred că... mintea mea... mi-am imaginat niște lucruri... a trecut mult timp. Noapte de noapte... Eram obsedat și înfricoșat. Înțeleg că mi-am dat frîu liber imaginației. Iertați-mă... Îmi pare rău.

Apoi privirea îi căzu pe degetele sale verzi.

– Dar cu mine ce se petrece?

– Eu mi-am revenit, spuse Smith. Cred că ți se va întîmpla același lucru. Voi fi alături de tine. Să știi însă că n-a fost rău... de fapt, nu-mi amintesc nimic.

Hartley se mai liniști.

– Cred că ai dreptate. Deși nu mă încîntă ideea, poate că sîntem cumva superiori. Sper să mă simt bine.

☛☛☛

Rockwell era bolnav. Decepția fusese puternică pentru el. Voința, zelul și curiozitatea, toate se prăbușiseră în el. Deci acesta era omul din crisalidă? Același ca și mai înainte. Toată așteptarea și încordarea asta pentru nimic.

Respiră adînc, încercînd să-și mențină echilibrul interior. Era agitat. Omul plin de viață, cu vocea clară, care stătea în fața lui fumînd liniștit, nu mai era decît un om ale cărui organe se dereglaseră din cauza unor radiații, a cărui piele suferise o pietrificare. Cu toate acestea era un om și nimic mai mult. Mintea lui Rockwell, imaginația sa, fantastica sa rațiune, puseseră stăpînire pe toate fazele bolii și construiseră un organism perfect. Rockwell era foarte zdruncinat și dezamăgit.

Problema supraviețuirii lui Smith fără mîncare, sîngele său pur, temperatura joasă și toate celelalte constatări ale superiorității lui erau acum doar simptomele unei boli ciudate. O maladie și atîta tot. Ceva care se declanșase și apoi dispăruse, lăsînd în urmă cîteva resturi fragile pe o masă luminată de razele soarelui. Ar fi o șansă să-l păzească pe Hartley acum, cînd boala evolua, și s-o dezvăluie lumii medicale.

Dar Rockwell nu se gîndea la boală. Ci la perfecțiune. Iar perfecțiunea era spulberată. Acum nu-i păsa dacă toată lumea s-ar fi înverzit.

Smith își luă rămas bun de la toți.

– Mai bine plec la Los Angeles. Am ceva important de făcut la uzină. Vechea slujbă mă așteaptă. Îmi pare rău că nu mai pot rămîne.

– Ar trebui să te odihnești măcar cîteva zile, spuse Rockwell. Nu-i plăcea să-și vadă și ultima speranță năruindu-se.

– Nu, mulțumesc. Voi veni peste o săptămînă la un control, doctore, dacă vrei. La anul o să vin în fiecare săptămînă să mă consulți, da?

– Bine, Smith. Chiar te rog să vii. Aș vrea să vorbim între patru ochi. Ai noroc că ești în viață.

– Te duc eu la Los Angeles, se oferi bucuros Mc Guire.

– Nu te deranja. Mă duc la Tujunga și de-acolo iau o ocazie. Îmi place să merg pe jos. Vreau să văd cum mă simt atîta timp de nemișcare.

Rockwell îi împrumută o pereche de pantofi și un costum de haine.

– Mulțumesc, doctore. O să-mi plătesc datoria cît mai curînd posibil.

– Nu-mi datorezi nimic. A fost foarte interesant.

– Atunci, la revedere, doctore. Domnule Mc Guire! Hartley!

– La revedere, Smith!

– La revedere.

Smith o luă pe cărare pînă la un mic lac, mai tot timpul secat din cauza soarelui arzător de după-amiază. Păși sprinten, era fericit și fluiera.

„Aș vrea să pot și eu fluiera acum", gîndi Rockwell obosit.

Smith se mai întoarse o dată, flutură mîna în semn de salut, apoi porni cu pași mari spre deal, în direcția orașului depărtat.

Rockwell îl privi așa cum un copil se uită la castelul de nisip stricat de valurile mării.

– Nu-mi vine să cred, spuse pentru a nu știu cîta oară. Nu-mi vine să cred. Totul s-a terminat așa de repede și prost pentru mine. Am rămas gol pe dinăuntru.

– Eu văd viața în roz, chicoti Mc Guire vesel.

Hartley stătea la soare. Mîinile-i verzi atîrnau inerte pe lîngă corp, iar fața-i palidă era calmă, pentru prima oară după trei luni de zile.

– Mă simt bine. Mă simt foarte bine. Mulțumesc cerului pentru asta.

Nu voi fi un monstru. Nu voi fi nimic altceva decît eu însumi. Se întoarse spre Rockwell:

– Și nu uita, nu uita: să nu-l lași să mă îngroape din greșeală. Crezînd că am murit. Să nu uiți!

☛☛☛

Smith mergea pe drumul dinspre deal. Era deja în amurg și soarele alunecase ușor după crestele albăstrui. Undeva licăreau cîteva stele. În aer plutea un miros de apă, praf și portocali înfloriți. Vîntul adia. Smith inspiră adînc. Mergea.

La o oarecare distanță de sanatoriu se opri. Ridică privirea spre cer.

Aruncă în urma lui țigara pe care o fumase apoi o strivi cu călcîiul. Își îndreptă trupul bine format, își trecu mîna prin păr, închise ochii înghițind în sec și scuturîndu-și degetele.

Fără efort, doar cu un zgomot slab, Smith se ridică ușor de la pămînt, plutind în aerul cald. Se înălță repede, pe nesimțite... și foarte curînd Smith se pierdu în spațiu, printre stele...

Traducerea-
Oana Durican

Nicolae C. ARITON

SF-ist, onest, călător în Elveţia

Dezavantajul unui săptămînal de science-fiction este acela că se aseamănă cu un tren rapid, sau, mai bine spus, cu „TGV-ul" francez: dacă nu eşti „iute" la scris, pierzi trenul şi informaţiile, cu care aveai de gînd să-ţi impresionezi pînă la tulburare cititorii, devin desuete. Dar în comparaţie cu celelalte o mie de avantaje pe care le prezintă JSF-ul (pentru că alt săptămînal de SF nu există în lume), acesta este unul minor, iar dacă stăm să-l analizăm atent, pînă la urmă şi acesta se transformă într-un avantaj: obligă la muncă pe cei prea pătrunşi de spiritul balcano-oriental, de care, personal, sînt de-a dreptul îmbibat. Oricum, acest articol despre Convenţia Francofonă de SF, care a avut loc în Elveţia este probabil primul apărut într-o publicaţie de profil din întreaga lume, singurul concurent veritabil fiind revista „Locus", pentru care Norman Spinrad pregătea o „prezentare" a acestei manifestări.

Trecînd peste această introducere destul de ambiguă, concret, cîteva repere temporale şi în spaţiu ale acestei convenţii. În perioada 27-30 aprilie 1995, în Elveţia, în oraşul Yverdon, s-a desfăşurat „La Convention Francophone & la Convention Fançaise de SF", sub titlul general „Persistence de la Vision". Gazda acestor două convenţii desfăşurate în paralel, Convenţia Francofonă fiind la ediţia a 5-a iar cea franceză la a 22-a, a fost muzeul SF, „Maison D'Ailleurs", iar „inima şi creierul" (un adevărat om orchestră) a fost Roger Gaillard, prezent şi la Timişoara, la Convenţia Europeană de SF. Au participat 152 de fani (plătitori ai taxei de participare), 16 invitaţi, printre care: Gerard Klein, H.R. Giger, Norman Spinrad, Siudmak, Pierre Stolze, Elisabeth Vonarburg, Alain le Bussy şi... subsemnatul, ca singurul reprezentant din estul Europei.

Cei care îşi închipuie că doar o invitaţie este suficientă pentru a participa la o convetnie occidentală, se înşală amarnic: chestiunile de transport, cazare şi hrană ating cifre astronomice, iar cînd este vorba despre Elveţia, totul se înmulţeşte cu coeficientul ţării celei mai bogate din Europa, şi probabil din lume. Doar un exemplu: călătoria de la aeroportul din Zurich pînă la Yverdon, aproximativ 150 km, cu trenul, a costat aproape 100 de dolari... şi altele: cea mai ieftină bere (chinezească); 3 dolari, 20 de minute cu tramvaiul: 1 dolar, cel mai ieftin pat la hotel: 40 dolari. Bridget Wilkinson a plătit 10 dolari pe noapte ca să doarmă în cortul adus de acasă, dar montat pe scumpul pămînt elveţian (oricum, ploaia din ultima noapte a Convenţiei a fost gratis). Şi, ce-i de făcut?! Personal, mi-am vîndut vechiul PC şi, sincer să fiu, cîştigul realizat ar fi acoperit cam 90 de procente din costul biletului de avion TAROM. Singura soluţie fiind prietenii (din occident). Dar nu mizaţi prea mult pe SF-işti pentru că sînt aproximativ la fel de săraci ca şi noi. Şansa mea s-a numit domnul Emil Scharer, patronul unei mici agenţii de voiaj, care are un proiect turistic în Delta Dunării. Cîştigul acestei prietenii nu a fost numai personal, fandomul are un fan în plus, domnul Emil, la cei 67 de ani, a participat la convenţie cu plăcere, şi-a revizuit părerea despre science-fiction (care în Elveţia este foarte proastă – am să vă explic mai tîrziu motivul), iar acum lecturează primele romane SF.

Călătoria cu avionul TAROM a fost un adevărat coşmar, cauza fiind influenţa ultimelor evenimente în transportul aviatic. În timpul celor aproape 2 ore şi jumătate de zbor, l-am înţeles pentru prima dată (dar foarte bine) pe Ray Bradbury, care are oroare de călătoria cu avionul. Acest articol este dovada că nu s-a întîmplat nimic rău (nici măcar rău de avion iar ideea fixă de a mă întoarce cu trenul mi-a fost îndepărtată de Lee Wood, care mi-a explicat că Ray Bradbury se află la Paris de mai bine de o luni, tot în urma unui zbor cu avionul. Şi mi-a explicat şi trucul folosit de celebrul scriitor, pentru sporirea curajului: un amestec de somnifere şi Whisky.

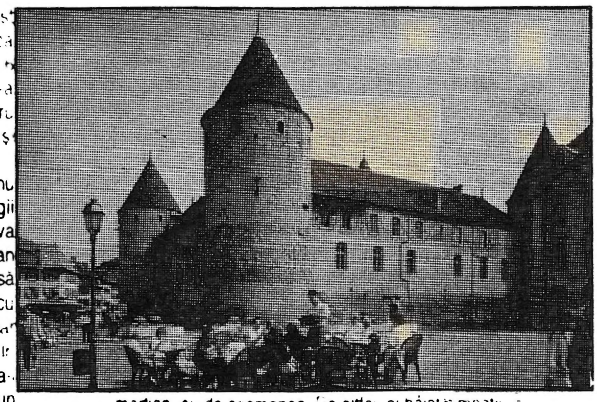

Zurich-ul îţi dă impresia unui oraş fort. Aceasta nu din cauza castelelor medievale sau unor vestigii istorice. Este vorba despre un fort modern, ceva asemănător cu atmosfera din romanul lui Norman Spinrad, „Maşinăria Rock'n'roll". Drogurile au reuşit să transforme arondismentul 5 într-un spaţiu protejat cu grilajuri înalte, lacăte la porţile curţilor interioare şi chiar sîrmă ghimpată (cei drept nichelată) în unele locuri. În principiu, tot ce înseamnă gang este închis pentru a-l îndepărta pe toxicomani. Toate acestea după un experiment în care municipalitatea declarase Zurichul liber drogurilor, reuşind să devină, pentru un an şi jumătate, un adevărat paradis pentru consumatori dar mai ales pentru comercianţi. Interzicerea, în luna martie 1995, comercializării a mutat tot acest trafic în ganguri şi boscheţi, spre disperarea locuitorilor din liniştitele cartiere zurecheze. Dar fiecare cu problemele lui, nu? Oricum, ideea unei partide de drog a fost abandonată de la început: un gram de cocaină se comercializa cu aproape 200 de dolari şi amatorii de praf alb se plîngeau de proasta calitate şi de faptul că pliculeţele nu aveau niciodată un gram întreg.

Prima persoană (cunoscută) pe care am întîlnit-o la Yverdon a fost Roger Gaillard, căruia nu-i venea să creadă că totuşi am sosit. Profitînd de faptul că mai erau cîteva ore pînă la deschiderea oficială a Convenţiei, mi-am aranjat standul (pe o masă reţinută din timp), constînd în 50 de numere din JSF, „Special francophonie", 100 de exemplare din fanzinul meu în limba franceză, „Aliens & Vampires" nr. 1, editat împreună cu Gabriel Ambroise şi Laurian Cnobloch, seria nouă a revistei Anticipaţia, Helion-ul şi cîteva cărţi, printre care şi cele două antologii de SF francofon.

În timp ce aşteptăm cu emoţie primii clienţi şi-i întrebam pe domnul Emil la ce bancă mă sfătuieşte să-mi deschid contul cu francii elveţieni cîştigaţi pe reviste şi cărţi, fac cunoştinţă cu prima persoană interesată de standul românesc. Blondă, cam 45 de ani, franţuzoaică după ecuson şi parfum. Numele nu-mi spune însă nimic, dar asta nu mă împiedică să schimbăm amabilităţi cîteva minute. Ceva mai tîrziu, dintr-o camionetă, ajutată de doi bodyguarzi, descarcă şi amenajează cel mai elegant stand de carte din întreaga Convenţie: L.R. Hubbard. Simpatica doamnă se prezintă tuturor, cu zîmbetul pe buze, ca editoarea franceză a operei lui Hubbard. De fapt, un paravan pentru biserica Scientologică. Mica aventură trăită cu această ciudată secta (Subliniez secta, nu editoare) va fi subiectul sfîrşitului acestui articol.

Fac cunoştinţă cu Francois Ruaud, editorul fanzinului „Yellow Submarine", Alain Huet, editorul „Dicţionarului de pseudonime SF" (subiectul unui articol mai vechi în paginile JSF-ului). De fapt, oameni cu care corespondam de 2-3 ani.

Marlene Germann, angajată cu jumătate de normă la „Maison D'Ailleurs" îşi cere scuze pentru întîrziere, dar îşi pregăteşte vernisajul unei expoziţii de pictură. Timpul o presează şi trebuie să traversăm oraşul, care nu este totuşi prea mare, pentru a mă instala în locuinţa pusă la dispoziţie de organizatorii convenţiei. Pe drum: scuze din partea Marlenei pentru faptul că viitoarea mea locuinţă nu este altceva decît atelierul de pictură al ei şi al soţului. Mă şi vedem dormind printre tablouri. Atelierul s-a dovedit a fi un cochet apartament deux pieces", mobilat, baie şi bucătărie cu toate anexele. Îmi se predă cheia şi sînt invitat peste 5 minute la masă. Ar fi fost cea mai mare gerşeală să refuz. Fac cunoştinţă cu Christian Germann: şomer şi Camille Germann: grădinar (adică mergea la grădiniţă). Nu mai ţin minte ce am mîncat, dar am „ras" două beri.

La întoarcere, arunc ceva priviri prin vitrine. Preţurile: o ebunie! Cam după două ore, revin la „Chateau", locul convenţiei, unde n-am timp să văd prea multă lume. Domnul Emil mă invită la masă. Să ştiţi de la mine: aşa eva nu se refuză niciodată! Mai ales în Elveţia.

În jurul orei 14 are loc deschiderea oficială a Convenţiei, rezenţa destul de redusă. Sînt felicitat pentru performanţa de a fi ajuns în Elveţia, şi pentru standul pe care scria cu litere estul de mari ROUMANIE S.F., de către responsabilul ultural al primăriei din Yverdon. El mă priveşte ca pe un marţian, eu de asemenea. De altfel, el pare simpatic.

Nu apuc să mă dumiresc prea tare ce se întîmplă cu mine, pentru că Roger Gaillard mă invită să-mi susţin conferinţa: „La science-fiction en Roumanie". Iniţial aceasta fusese planificată pentru ziua de sîmbătă 29 aprilie, chiar în miezul Convenţiei, dar prin „glissando" am ajuns să fac uvertura manifestării. Ciudat (cel puţin pentru mine), ca un român să deschidă lucrările Convenţiei Francofone şi a Convenţiei Franceze de SF. Să mai spună cineva că nu am intrat în Europa.

În sala „Aula Magnum" a Castelului, în care urma să-mi susţin conferinţa: cam 40 de persoane (recordul de participare a fost la conferinţa lui Gerard Klein: 150 de fani, şi asistenţa lui Norman Spinrad: 120). Timp de 20 de minute îmi prezint cele 3 puncte ale materialului pe care îl pregătisem: „SF-ul românesc: Fandom şi publicaţiile periodice", „Piaţa de carte şi statutul scriitorului român", „Relaţia existentă între SF-ul francofon şi cel românesc". Urmează un mic val de întrebări: „Dacă pentru tinerii români, SF-ul nu este o formă de evadare", aluzie directă la starea economică şi socială din Romînia: „Dacă Lovercraft este apreciat în România"; „Dacă afirmaţia lui Cristian Tudor Popescu: „Ceauşescu a dus cu el în mormînt SF-ul românesc", din articolul cu acelaşi titlu apărut în paginile JSF-ului şi tradus de mine în paginile fanzinului ALIENS & VAMPIRES, este adevărată. Le răspund destul de consistent la fiecare întrebare şi în final sînt alpaudat. Ultima chestie m-a dat gata (sensibilitatea balcanică, ce vreţi?!). Oricum, după mine, a urmat Claudio del Masso, cu SF-ul italian. În bunul spirit peninsular, acesta a „lălăit-o" cam o oră iar în final nici urmă de aplauze.

După conferinţa italianului del Masso, o surpriză: domnul Emil îmi dă 4 franci elveţieni, contravaloarea primului exemplar din A&V vîndut şi a două exemplare din JSF „special francophonie". Fac cunoştinţă cu Raymond Milesi, Pierre Stolze (tradus şi la noi cu excelentul său roman „Marilyn Monroe şi samuraii lui Moş Crăciun"), iar în ediţia a două sub titlul „Magicianul Consmosului") şi Stephan Nicot (antologatorul celor două volume de texte SF francofone traduse şi editate la Timişoara: „Valea timpului profund" Editura de Vest şi „Etajul tenebrelor" Editura Marinescu), acesta supărat foc pe Editura de Vest deoarece după mai bine de un an şi trei scrisori trimise, editorii nu s-au deranjat să expedieze cele cîteva exemplare de carte, pentru autorii publicaţi gratis. Tipic balcanic, cu toate că Timişoara este mult mai aproape de „dincolo". Canadianul Jean-Pierre Trudel face un mic şoc cînd îşi vede textul publicat în Helion nr. 4. Chiar s-a şi supărat un pic, mormăind ceva despre drepturile de autor. Nu-l înţeleg pentru ce face atîta caz, avînd în vedere calitatea povestirii.

La ora 18,00, municipalitatea oraşului oferă un „verree", ceea ce în traducere directă ar însemna „păhăreală". Dar a fost o exagerare, paharele erau de plastic iar cele aproape 70 de persoane şi-au împărţit frăţeşte o simplă duzină de sticle. Plus ceva alune şi fursecuri. Impresia generală: cam săracă municipalitatea. Eu unul îmi aduc aminte de „păhăreala" de la nr. 100 a JSF-ului: adevărat „sticlism".

Renunţ la filmele SF programate în sala de cinema a „Maison d'Ailleurs", preferînd să mă retrag în apartamentul meu elveţian. Rătăcesc, la modul propriu, pe străzile Yverdonului pînă descopăr strada St. Georges. Cad răpus ca un miner ieşit din şut. Mulţumit că mi-am îndeplinit planul. Doar puţin trist din cauza pledului cam scurt.

Nu-mi aduc aminte ce am visat, dar primul meu gînd a fost frigiderul. Mă gîndeam la o zînă bună sau spiriduş care au venit noaptea şi l-au umplut cu delicatese. În spatele uşii un peisaj asemănător filmelor ruseşti cu Siberia: pustiu, dezolant şi rece.

- va urma -

ALICE COOPER II

MUZICA SFERELOR (23)

Succesul trupei ALICE COOPER va veni odată cu albumul LOVE IT TO DEATH (1971) editat de WARNER BROTHERS. Piese ca I'M EIGHTEEN, BLACK JU JU, SECOND COMING şi THE BALLAD OF DWIGHT FRY îi asigură acestuia obţinerea "Discului de Aur".

În timpul unui concert în Michigan, un grup de motocicliști HELL'S ANGELS au încercat să pătrundă pe scenă amenințînd că îi vor omorî pe membrii trupei ALICE COOPER. Incidente de o amploare mai mică au avut loc şi cu prilejul unor concerte în care publicul părăsea în masă sala datorită modului în care evolua ALICE COOPER: se sfîşiau perne şi se împrăştiau fulgii peste auditoriu, se umflau cu aer jucării de cauciuc, se decapitau păpuşi etc.

Însă, pe 6 mai 1971 grupul se impune într-un show de mare calibru la New York Town Hall, machiajul artiştilor fiind executat de celebrul Salvador Dali. Pe scenă se găseau instrumente de tortură, o ghilotină autentică, monştri de cauciuc... Însă, dincolo de astfel de accesorii, muzica formaţiei ALICE COOPER a impresionat prin complexitatea şi valoarea ei. În luna noiembrie 1971 trupa americană va izbuti un spectacol şocant şi în Franţa, la "L'Espace Cardin".

Anul 1971 este deosebit de fructuos pentru Alice Cooper, tot atunci apărînd pe piaţă şi excelentul album "Killer" care abundă în piese "tapene": UNDER MY WHEELS, DEAD BABIES, KILLER... HALO OF FLIES(Haloul zburătorilor) este instrumentală şi are evidente înclinaţii SF-FANTASY, iar tema muzicală de început a primei melodii de pe faţa B, DESPERADO, a fost plagiată pînă şi de suedezii de la ABBA!

Se va întîlni tot mai mult, în lumea criticii, ideea că Alice Cooper practică un "spectacol total" sau un "shock-rock". Şi, într-adevăr, trupa foloseşte elemente ale teatrului absurd şi ciudăţenii care creează o atmosferă stranie ce se împletea cu muzica incisivă în scopul de a şoca, de a trezi conştiinţe adormite. Tematica piesei UNDER MY WHEELS, spre exemplu, este despre un infanticid relatat de Eduard Bond în romanul SAVED.

Acestui succes al albumului KILLER, răsplătit cu "Discul de aur" îi va urma încă unul de mare anvergură: SCHOOL'S OUT apărut în vara lui 1972. LP-ul a ajuns în Top 5 în SUA şi în Marea Britanie, iar single-ul NUMBER ONE va ocupa prima poziţie a aceloraşi topuri.

Celebra Madison Square Garden din New York va găzdui în acelaşi an un mare concert ALICE COOPER la care vor asista 18.000 de spectatori.

Mai trebuie spus că într-un concert ALICE COOPER şi în concertele rock în general, nu există compromisuri. Adică aici se cîntă cu sinceritate, se cîntă "pe bune" şi se dă totul... De fiecare dată cînd cineva a abdicat de la aceste idei, a suportat imediat o sancţionare din partea publicului. Nu pot să nu amintesc, în contrast, penibilul concert techno cu REDNEX de la Sala Polivalentă, unde publicul a fost înşelat "la mare artă"... Tipii de la REDNEX, care vor să pară de "gaşcă", au făcut playback...

Păcat de pletele lor şi de piesa aia, WISH YOU WERE HERE...

va urma

Remus CERNEA

Am primit la redacţie numărul 1 al buletinului ART BD NETWORK, buletin editat de noua înfiinţata ART BD. Ni se spune că frecvenţa va fi de şase numere pe an în ediţie românească, pentru străini fiind însoţit de un rezumat în franceză şi engleză. ART BD NETWORK se distribuie gratuit tuturor celor care contribuie cu informaţii, desene, articole la realizarea lui. Membrii ART BD vor primi gratuit buletinul, însoţit de materiale oferite numai lor (suplimente, cărţi poştale). Orice altă persoană interesată de banda desenată poate intra în posesia ART BD NETWORK în schimbul unor timbre în valoare de 360 lei.

ART BD primeşte noi membri. Cei interesaţi pot primi statutul scrlind pe adresa: ART BD, str. Lidia, nr. 71, sc. B, ap.6, 1900, Timişoara. Taxa de inscriere este de 1000 lei, iar cotizaţia este de 500 lei/lună.

Acest prim număr conţine (pe lîngă prezentările a doi dintre cei trei membri fondatori: Adrian Florin Ionaşcu şi Ion Aurelian Trif; pe cel de-al treilea l-aţi întîlnit mai demult semnînd articole în "Jurnalul SF": Florin Leodor Dănilă) o lungă convorbire-declaraţie de intenţie a celor trei, un curier epistolar, un foarte interesant grupaj despre cuplul Schuiten-Peeters şi o documentată revistă a presei (BD) din străinătate.

Tema numărului următor: *Salonul BD Braşov '95.*

Realizatorii solicită sprijin în vederea strîngerii unui cît mai mare număr de autografe aparţinînd lui Moebius, Savard, Giroud, Lax, Loustal. E nevoie de copii de bună calitate însoţite de informaţii privind albumul pe care a fost dată dedicaţia.

Ionuţ Bănuţă

JSF NET

2520& SF

Pentru mine numele lui Michael Haulică se conjugă cu *Madia Mangalena (o povestire superbă remarcată la unul din concursurile Quasar)* şi cu SN.

Mai nou, asta înseamnă 4 aprilie '95 - ziua în care clubul Alternativ SF împlinea două luni de la înfiinţare, MH s-a gîndit să mai dăruiască încă ceva SF-ului; şi uite aşa a luat fiinţă pagina de SF din fiecare marţi a cotidianului ieşean *24 DE ORE* .

Primele numere, ilustrate de Segiu Grapă, cuprind traducerile lui Mihai Samoilă din Zelazny şi Sturgeron, eseul lui Liviu Radu despre cyberpunkul românesc şi rubrica *168 DE ORE* în care sînt prezentate evenimentele din fandom şi apariţiile săptămînale. Demn de semnalat este faptul că în afara revistelor, cărţilor şi suplimentelor de profil MH prezintă şi revistele de mainstream.

O anchetă despre *ce mai înseamnă astăzi sf* a început să fie publicată încă din primul număr şi va continua pe măsură ce se vor aduna răspunsurile.

Consecvent obsesiilor sale *(orice spaţiu tipografic liber trebuie cîştigat pentru sf, şi în special pentru cel românesc)* MH începe în numărul 4 publicarea scriitorilor români: Mihail Grămescu, Ovidiu Bufnilă, Don Simon, Mihai Samoilă, Dănuţ Ivănescu şi realizează chiar un debut Radu Iliescu.

Cam puţin despre cele 2520& SF (15 numere x 168 ore) dar aşteptăm în continuare mult de la el.

Telefon de contact: 032/230771

The BEST

Unul dintre cele mai occidentale *(prin sumar şi concepţie)* fanzine, poate cel mai valoros dintre ele, ca material informativ şi obiect de lucru, este fanzinul SIGMA din Piatra Neamţ editat de Dan POPESCU.

Numărul 7 al fanzinului -în limba engleză- cuprinde proze semnate de Don Simon, Sergiu Udrea, Aurelius Belei, un eseu despre literatura fantastică al lui Cătălin Ionescu *(prezentat şi în JSF)* precum şi informaţii despre premii, fani, cărţi şi reviste.

Telefon de contact: 033/230771

Penalizări

Asociaţiile care nu au trimis informaţii pentru FANDATA lui Dan Popescu şi drept urmare nu vor figura în buletinul informativ decît în schimbul unei taxe sînt:

Suflet, Nova 5,5, Pozitronic, Mileniul III, Atlantis, ProCon SF, Quo Vadis? Giurgiu, Segra, Atlantis, H. Coandă, SFVA, Kripton, Pentagrama, Amalteea, Regii Nisipurilor.

Telefon de contact: 033/230771

NEWS

O nouă emisiune de science fiction poate fi urmărită de fanii buzoieni în fiecare zi de miercuri de la ora 20.00, pe postul Radio Buzău, 68,9 FM. Realizator: Constantin PanĂ.

Telefon de contact: 038/421758

Atlantykron

Selecţiuni din programul taberei internaţionale de creaţie Atlantykron
- deschiderea oficială 28 iulie ora 21
-10-11.30 RADIO ATLANTYKRON
-11.35-13.30 cursurile Academiei Atlantykron
- susţinător Florin Munteanu

DIN PROGRAM:
-Expediţie în Oceanul Indian - de la aventură la ştiinţă
- La hotarele universului - de la astrologie la astrofizică
- Geodinamica - ştiinţa planetei Pămînt
-Biosfera -spaţiul de formare şi transformare a spiritului
- Astrobiogeodinamica-viziune integratoare a realităţii
- bîrfotecă, concursuri literare şi de artă vizuală
- concurs miss, misster şi balul mutanţilor

Adrian Bănuţă